Από τις σπασμένες βιτρίνες ως την εξέγερση – Αντιεξουσιαστική Κίνηση Αθήνας

Και για τη Chanel θα μας ρωτήσουν, και για τη Celine της λεωφόρου Montaigne που άδειασε, και για τις βιτρίνες της Louis Vuitton, της Hermès και της Dior που ράγισαν και σπάσανε, και για τις τσάντες που την επομένη πουλιόντουσαν στο internet με τα αντικλεπτικά tags ακόμα πάνω. θα μας ρωτήσουν αν "τα εγκρίνουμε", λες και περίμενε κανείς στους δρόμους του Παρισιού τη δική μας βούλα και έγκριση. Η απάντηση δεν βολεύει κανέναν: στην τελική, δεν μας ενδιαφέρει κιόλας αν έγινε πλιάτσικο στη Chanel, ούτε το κάθε σπάσιμο καταστήματος πολυτελών ειδών ή η κάθε απαλλοτρίωση σε σούπερ μάρκετ και αλυσίδες. Μας ενδιαφέρει τι αποκαλύπτουν αυτές οι πράξεις για τη σχέση των εξεγερμένων με την κοινωνία στην οποία ζουν. Μας ενδιαφέρει γιατί ένας δεκαεξάχρονος από το Créteil ή το Seine-Saint-Denis ένιωθε πάντα ότι οι συγκεκριμένες γειτονιές ή διαμέρισματα του Παρισίου δεν τον χώραγαν και δεν τον δέχονταν, και γιατί για ένα βράδυ αποφάσισε ότι μπορούσε να την… οικειοποιηθεί. Το επόμενο πρωί, η Chanel στη λεωφόρο των Champs-Élysées ήταν ντυμένη με μεταλλικό πλέγμα, σαν στρατόπεδο. Πιο ειλικρινή εικόνα για το τί ακριβώς είναι αυτά τα διαμερίσματα του Παρισίου για τα παιδιά των προαστίων και για τους ανθρώπους όλων των υπόλοιπων γειτονιών δύσκολα θα βρει κανείς

Όλα ξεκίνησαν στις 17 Σεπτέμβρη, όταν οι εργαζόμενοι ενός λυκείου στο Créteil κινητοποιήθηκαν ενάντια στις ελλείψεις προσωπικού και οι μαθητές έκλεισαν την πόρτα του σχολείου τους: τάξεις των 35, λυόμενες αίθουσες που σιγοβράζουν ή

παγώνουν, ένα Parcoursup (σαν τις Πανελλαδικές Εξετάσεις) που κρίνει από τα 16 ποιος αξίζει να σπουδάσει. Την 1η Οκτώβρη ήταν σε κινητοποίηση 1.027 λύκεια και έγιναν κοντά στις 2.000 προσαγωγές, κυρίως ανηλίκων, στη Lens ένας δεκαπεντάχρονος έχασε το χέρι του από χειροβομβίδα της αστυνομίας, στην Tours ένας δεκαεξάχρονος την όραση από το ένα του μάτι. Στις 17 Οκτώβρη, μια μέρα με διαδηλώσεις ενάντια στην ακρίβεια σε όλη την χώρα, βγήκε στον δρόμο πάνω από μισό εκατομμύριο κόσμος και το δημαρχείο της Limoges καιγόταν. Μάλιστα, αυτές οι Παν-Γαλλικές διαδηλώσεις οργανώθηκαν σε μεγάλο μέρος τους μέσα από κωδικοποιημένα καλέσματα στα social media της νέας γενιάς (τύπου TIkTok). Ο Μακρόν σε διάγγελμά του υποσχέθηκε αντίποινα και βία, χωρίς εννοείται να αγγίξει κανένα αίτημα, όπως απαντά πάντα το κράτος όταν το στριμώχνεται και η εξουσία του κλονίζεται, όταν δέχεται μεγαλύτερη αντίδραση και οργή απ’ όση περίμενε.

Ένα άλλο πολιτικό υποκείμενο

Το κράτος δεν έχει φυσικά άλλη απάντηση, γιατί το υποκείμενο που εξεγείρεται σήμερα στη Γαλλία είναι διαφορετικό από όλα τα προηγούμενα. Είναι μαθητές και φοιτητές που διατυπώνουν δημόσια πολύ αληθινά αιτήματα, λαϊκά στρώματα που ξεσηκώνονται ενάντια στο κόστος ζωής, είναι ένα δεκαπεντάχρονο παιδί του προαστίου χωρίς αιτήματα που να χωράνε σ’ ένα δελτίο τύπου, που μπορεί να εξεγερθεί χωρίς συγκροτημένο πολιτικό πλαίσιο, αρκεί να ανοίξει η δυνατότητα της σύγκρουσης. Οι παρέες του, οι “συμμορίες” των καναλιών, δεν μιλούν τη γλώσσα κάποιας Αριστεράς ή κάποιας Αναρχίας, δεν είναι όμως ούτε και μια χούφτα μπαχαλάκηδες. Οι συγκρούσεις με την αστυνομία είναι ανοιχτές, αυθόρμητες και, κάπως οξύμωρα, οργανωμένες: χωρίς αρχηγό και πρόγραμμα, με μια τεχνογνωσία που πέρασε από χέρι σε χέρι, από τα κίτρινα γιλέκα ως τις νύχτες μετά τη δολοφονία του Ναέλ, το 2023. Η κλιμάκωση δεν είναι καινούργια σαν φαινόμενο, αλλά η έκτασή της είναι. Αιτήματα και συγκρούσεις είναι το ίδιο κίνημα, που απλώς μιλάει δύο γλώσσες.

Μπροστά του όλοι μένουν αμήχανοι. Το κράτος ψάχνει τον

“εγκέφαλο” και τον βρίσκει, φυσικά, στην Ανυπότακτη Γαλλία. Η Αριστερά στήνει ανθρώπινες αλυσίδες γονιών ανάμεσα στα ΜΑΤ και στους μαθητές και διαφέρει από τους άλλους μόνο στη μορφή: κάνει τα παιδιά θύματα για να παίξει τον “υπεύθυνο ενήλικα”, ενώ στην ουσία ξεχωρίζει κι αυτή τους “καλούς” με τα νόμιμα αιτήματα από τους “κακούς” ταραξίες. Τα παιδιά πέρασαν από δίπλα της και πήγαν κατευθείαν στα ΜΑΤ. Η ακροδεξιά βλέπει μετανάστες και ζητά αφαιρέσεις ιθαγένειας. Τρεις απαντήσεις, μία παραδοχή: ότι αυτά τα παιδιά **δεν** μπορεί να είναι πολιτικά υποκείμενα.

Εδώ πρέπει να ξεκαθαρίσουμε ρητά πως δεν πρόκειται για ζήτημα μετανάστευσης αυτό καθαυτό, όπως θέλει η ακροδεξιά. Η καταγωγή μετράει μόνο όσο την κάνει κριτήριο διαλογής το ίδιο το κράτος, στους ελέγχους ταυτότητας, στα μπλόκα της τροχαίας κτλ. Το επίδικο είναι οι κοινωνικές συνθήκες όσων διεκδικούν μέσω της βίας το κομμάτι του δυτικού τρόπου ζωής που τους “υποσχέθηκαν” χωρίς να τους δώσουν ποτέ πρόσβαση: ένα σχολείο ίσων ευκαιριών που έγινε λυόμενα με κατσαρίδες, κι έναν πλούτο που θα “διαχεόταν” κάποτε και προς τα κάτω (όπως είχαν υποσχεθεί το Γαλλικό κράτος και η κυβέρνηση), έστω όσος χρειάζεται για να επιβιώσεις. Οι ίδιοι το έγραψαν στα ρολά των μαγαζιών που άδειασαν, “Vive le ruissellement” (Ζήτω η διάχυση) σε ένα Franprix, “C’est pour les lycéens” (Αυτό είναι για τα λυκειόπαιδα) στο διπλανό Monoprix.

Πάνω στο πλιάτσικο στήνεται πάντα η δαιμονοποίηση: το παιδί γίνεται κλέφτης, ο κλέφτης τέρας, και το τέρας δεν έχει ούτε πολιτική ούτε θέση στην κοινωνία. Στο Παρίσι όμως το πλιάτσικο δεν ήταν γενικευμένο. Εκεί όπου έγινε θέαμα, χτύπησε τη λεωφόρο Montaigne, τα Champs-Élysées και την place Vendôme, γκέτο των πλουσίων όπου κανείς, πλην μιας πλούσιας τάξης, δεν ζει την καθημερινότητά του, σε μια μητρόπολη κομμένη σε θύλακες που δεν μοιράζονται ούτε χώρο ούτε ευκαιρίες. Αυτό δεν κάνει το πλιάτσικο αυτομάτως απελευθερωτικό. Το παιδί που τρέχει με μια τσάντα Louis Vuitton στον ώμο δεν καίει το είδωλο, το αρπάζει, και ζητάει θέση στο τραπέζι του

καπιταλιστικού φαντασιακού, όχι άλλο τραπέζι.

Οι βιτρίνες έγιναν πρωτοσέλιδα, η καύσιμη ύλη όμως βρίσκεται αλλού: στη δυσμένεια που προκαλείται στην απλή καθημερινότητα από την κοινωνική θέση του εξεγερμένου, όταν αυτή αποσταθεροποιείται και υπόκειται σε ακόμα μεγαλύτερες στερήσεις. Με πιο απλά λόγια, όταν η τιμή στα τρόφιμα, στα είδη πρώτης ανάγκης και στο καύσιμο ανεβαίνει ραγδαία, και φέτος το φθινόπωρο το πετρέλαιο κίνησης στη Γαλλία πιάνει τιμές ρεκόρ.

Η εποχή των νέων επαναστάσεων και η ανάγκη ενός πλαισίου

Από το πετρέλαιο κίνησης ξεκίνησαν και τα Κίτρινα Γιλέκα το 2018. Ένα κίνημα ενάντια σε έναν φόρο καυσίμων βρέθηκε μέσα σε δύο εβδομάδες σε μια δυναμική συγκρούσεων που αυτονομήθηκε από τα αρχικά του αιτήματα, και όταν η κυβέρνηση πάγωσε τον φόρο, δεν γύρισε σπίτι του. Ο αγώνας είχε υποστεί "αλλοίωση", είχε μεταμορφωθεί. Το να σπάσεις το πλαίσιο μέσα στο οποίο σε έκλεισαν είναι ήδη μια μορφή αυτονομίας· το να μην μπορείς έπειτα να θέσεις το δικό σου είναι το όριό της, και τα κίτρινα γιλέκα κατέληξαν σε μια σύγκρουση χωρίς όρια, πλαίσιο και στρατηγική αυτονομία. Δεν έφταιγε η βία· λάθος είναι να αντιπαραθέτουμε μηχανικά τα αιτήματα στη σύγκρουση, όπως κάνει σήμερα η Αριστερά με τους μαθητές. Έφταιγε ότι η σύγκρουση αποσυνδέθηκε από τις ανάγκες που τη γέννησαν, χωρίς να χτίσει δικές της δομές.

Εδώ βρίσκεται το κρίσιμο ερώτημα για τη σημερινή εξέγερση: μπορεί το υποκείμενό της να μετασχηματίσει τη διάχυτη οργή σε μια εξελισσόμενη δυναμική, να καθορίσει το πλαίσιο της σύγκρουσης και να υποχρεώσει τις υπόλοιπες δυνάμεις να το ακολουθήσουν; Το κράτος το ξέρει καλά, γι' αυτό ψάχνει πανικόβλητο "ηγέτες" και "εκπροσώπους", για να ξαναστήσει ένα πλαίσιο με αιτήματα, διαπραγμάτευση και λήξη. Προς το παρόν το πλαίσιο το ορίζουν ακόμα τα λυκειόπαιδα. Ο κίνδυνος όμως δεν είναι μόνο η καταστολή: στη Χιλή, η εξέγερση του 2019 πέρασε από τη συντακτική συνέλευση και την αριστερή κυβέρνηση για να

καταλήξει στην εκλογή της ακροδεξιάς, και η ίδια παγίδα στήνεται τώρα στη Γαλλία, με μια συνταγματική πρωτοβουλία της Αριστεράς που υπόσχεται στον “λαό” μια κυριαρχία που δεν θα ασκήσει ποτέ.

Ζούμε, λοιπόν, στην εποχή νέων επαναστάσεων. Η κοινωνική επανάσταση έχει μπει στο προσκήνιο με όρους που τους προανήγγειλαν όλες οι σύγχρονες εξεγέρσεις: αφορά πλέον την κοινωνική πλειοψηφία, γίνεται με όρους πλειοψηφίας και αμεσοδημοκρατίας, είναι ανοιχτή σε κάθε ενδεχόμενο στον δημόσιο χώρο, χαρακτηρίζεται από καθολική οριζοντιότητα και μένει μη διαμεσολαβούμενη από πρωτοπορίες, ηγεμονίες και ιδεολογίες. Τίποτα από αυτά δεν εγγυάται μια απελευθερωτική προοπτική· η οργή μπορεί να φέρει τη ρήξη, όχι όμως και την κατεύθυνσή της. Η μόνη εγγύηση είναι η συμμετοχή μας στη διαμόρφωση του νοήματος και η έμπρακτη παρέμβασή μας στους κοινωνικούς εμφυλίους του εδώ και του τώρα, χωρίς την εξαντλητικότητα της αφηγηματικής μας “αυθαιρεσίας”: μια συμμετοχή που δεν περιμένει την εξέγερση να μας μοιάσει, ούτε αποδέχεται άκριτα κάθε βία, αλλά παλεύει να περιφρουρήσει μέσα στη σύγκρουση ένα πλαίσιο που δεν επιβάλλεται απ’ έξω και συνδέει την οργή με τις αιτίες της.

Ο Κυρίαρχος, άλλωστε, δεν κρύβεται πια πίσω από δυσθεώρητα τείχη· είναι επιμερισμένος στην κοινωνία, δικτυωμένος και εσωτερικευμένος. Σε κάθε εξέγερση η θεσμίζουσα κοινωνία ξεσπά μέσα στη θεσμιμένη και οι άνθρωποι θυμούνται ότι τους θεσμούς που τους κυβερνούν τους έφτιαξαν άνθρωποι. Γι’ αυτό κάθε εξέγερση είναι αντιεξουσιαστική στη γέννησή της, και το ζήτημα είναι τι γίνεται μετά τη γέννα: αν το περιεχόμενό της θα απλωθεί σε μια διαρκή αντιπαράθεση, κατακτώντας όλο και περισσότερα εδάφη. Επανάσταση σημαίνει να αποσπάσεις από τον εχθρό χώρο και χρόνο, κι αυτό έκαναν τα λυκειόπαιδα κάθε πρωί που έκλειναν το σχολείο τους, κάνοντας το προαύλιο τόπο συνάντησης και συνωμοσίας.

Από την Αθήνα του 2008 στη Γαλλία του 2026

Εμείς το ξέρουμε από πρώτο χέρι. Τον Δεκέμβρη του 2008 ήταν κι εδώ οι μαθητές που βγήκαν πρώτοι, μετά τη σφαίρα μπάτσου σε δεκαπεντάχρονο. Ο Δεκέμβρης ράγισε τη βιτρίνα της κανονικότητας, αλλά δεν έμεινε μια έκρηξη οργής: το αντιεξουσιαστικό του πλαίσιο συγκροτήθηκε μέσα στις καταλήψεις και στις συνελεύσεις και κράτησε επειδή κάποιοι το περιφρούρησαν, ως τις πλατείες του 2011. "Ο Δεκέμβρης δεν ήταν απάντηση αλλά ερώτηση", έγραψαν οι τοίχοι.

Τώρα η ερώτηση δεν θα ξαναζωντανέψει ως επέτειος, και ούτε θα έπρεπε. Οι όροι υπάρχουν: η ακρίβεια, τα νοίκια που καταπίνουν τον μισθό, οι φοιτητές και οι μαθητές σε διαρκή πίεση και με μια μόνιμη ανασφάλεια για το μέλλον τους, η οργή για τα Τέμπη που γεμίζει τους δρόμους κάθε χειμώνα από το 2023 και βρίσκει κάθε φορά μπροστά της τους διαύλους της ανάθεσης. Αυτό που λείπει είναι η ικανότητα να ορίσουμε εμείς το πλαίσιο: να μη ζητήσουμε απλώς φθηνότερα τρόφιμα, αλλά να ρωτήσουμε ποιος αποφασίζει για τα τρόφιμα, και να μην αφήσουμε κάθε έκρηξη να γίνει αίτημα προς το κράτος, ψηφοδέλτιο ή δικογραφία.

Στεκόμαστε δίπλα στα αδέρφια μας στη Γαλλία: στα δεκαπεντάχρονα με τα σπασμένα σαγόνια και τα χαμένα μάτια, στους κρατούμενους μαθητές, στις γειτονιές που η Δημοκρατία θυμάται μόνο όταν καίγονται. Όχι ως θεατές από μακριά, αλλά ως κομμάτι της ίδιας ερώτησης, που τη θέσαμε κι εμείς στους δρόμους της Αθήνας και δεν την έχουμε απαντήσει ακόμα. Τη Chanel ας τη λυπηθούν, ας τη νοιαστούν και ας την αποζημιώσουν οι ασφαλιστικές. Εμείς μετράμε πόσος χώρος και πόσος χρόνος αποσπάστηκε, αλλά και πόσος θα μείνει δικός μας όταν σβήσουν οι φωτιές.

Αντιεξουσιαστική Κίνηση Αθήνας

Η εισήγηση της Ομάδα Τ57 Θεσσαλονίκης στην εκδήλωση στις 4/10/26 : Το έγκλημα των Τεμπών και το κίνημα που ακολούθησε

Το έγκλημα στα Τέμπη έφερε στην επιφάνεια με τον πιο σκληρό τρόπο την πραγματικότητα του σημερινού κόσμου. Μια πραγματικότητα με την οποία ερχόμαστε αντιμέτωπες καθημερινά και όπου οι ζωές μας έρχονται τελευταίες μπροστά στην μεγιστοποίηση του κέρδους. Για να καταλάβουμε πώς φτάσαμε στα Τέμπη και τι συνέχισε μετά από αυτό, χρειάζεται να διεισδύσουμε στις πολλαπλές διαστάσεις που εμπερικλείονται, και δεν αρκεί να σταθούμε μόνο στις συγκεκριμένες παραλείψεις, στα πρόσωπα που είχαν την ευθύνη ή στα συστήματα ασφαλείας που δεν λειτουργούσαν.

Ο σιδηρόδρομος, το κέρδος και το δίπολο κρατικό/ιδιωτικό

Σημαντική είναι η συνολικότερη θέση που έχει ο σιδηρόδρομος μέσα στο μοντέλο μεταφορών που έχει διαμορφωθεί τόσο στην Ελλάδα όσο και σε ευρωπαϊκό επίπεδο, αφού η Ελλάδα ακολουθεί την ευρωπαϊκή πολιτική απελευθέρωσης των σιδηροδρόμων από τα κρατικά μονοπώλια.

Οι πρώτοι σιδηρόδρομοι εμφανίζονται στις αρχές του 19ου αιώνα, μια περίοδο που η Ευρώπη αλλάζει αρκετά σε οικονομικό και κοινωνικό επίπεδο, με τη Βιομηχανική Επανάσταση να μετασχηματίζει ριζικά τον τρόπο παραγωγής. Η ανάπτυξη της μεγάλης βιομηχανίας, η συγκέντρωση της παραγωγής, η επέκταση των αγορών και η αυξανόμενη ανάγκη για μεταφορά πρώτων υλών και εμπορευμάτων δημιούργησαν νέες απαιτήσεις για ταχύτητα, μαζικότητα και μείωση του κόστους των μεταφορών.

Μέσα σε αυτό το πλαίσιο αναπτύχθηκε ο σύγχρονος σιδηρόδρομος, ο οποίος δεν αποτελεί απλώς ένα αποτέλεσμα της βιομηχανικής-καπιταλιστικής ανάπτυξης, αλλά εξελίχθηκε μαζί με αυτήν και συνέβαλε αποφασιστικά στην περαιτέρω επέκτασή της. Η ανάγκη διαρκούς διεύρυνσης της παραγωγής και των αγορών απαιτούσε μέσα μαζικής και ταχύτερης μεταφοράς εμπορευμάτων, πρώτων υλών, καυσίμων και εργαζομένων, επιτρέποντας έτσι την συνεχόμενη αναπαραγωγή και επέκταση του κεφαλαίου. Δημιουργήθηκαν έτσι κρατικά μονοπώλια στις σιδηροδρομικές μεταφορές, που έδωσαν απάντηση στις απαιτήσεις της καπιταλιστικής ανάπτυξης εκείνης της περιόδου.

Για καιρό, η ανάπτυξη αυτή προχώρησε μέσα από εθνικά σιδηροδρομικά μονοπώλια. Σε αυτή τη φάση, η υποδομή (οι ράγες, οι σταθμοί) και η εκμετάλλευση (τα ίδια τα τρένα και τα δρομολόγια) ελέγχονταν νομοτελειακά από έναν κοινό κρατικό φορέα. Αυτός είχε την αποκλειστική ευθύνη κατασκευής και συντήρησης του δικτύου, αλλά και την αποκλειστικότητα των μεταφορών. Αυτή η συγκέντρωση υποδομής και εκμετάλλευσης σε έναν και μόνο φορέα καθιστούσε αδύνατη την είσοδο τρίτων εταιρειών στο δίκτυο, λειτουργώντας πλέον ως εμπόδιο για τα νέα κεφάλαια που αναζητούσαν κερδοφορία.

Σκοπός της ΕΕ, ήδη πριν το τέλος του 20ού αιώνα, ήταν ο βαθμιαίος διαχωρισμός υποδομής και χρήσης των σιδηροδρόμων. Στην Ελλάδα ή διάσπαση αυτή έχει: τον ΟΣΕ να παραμένει κύριος υπεύθυνος για τη σιδηροδρομική υποδομή και το δίκτυο, την ΓΑΙΑ ΟΣΕ να διαχειρίζεται τη σιδηροδρομική ακίνητη περιουσία, ενώ η Hellenic Train έχει τις επιβατικές και εμπορευματικές μεταφορές, διαμορφώνοντας σταδιακά ένα μοντέλο ανοίγματος των αγορών και δυνατότητα δραστηριοποίησης διαφορετικών σιδηροδρομικών επιχειρήσεων.

Η περίπτωση αυτή δεν αποτελεί εξαίρεση, αλλά μέρος μιας ευρύτερης πολιτικής που εφαρμόστηκε και σε άλλες κρατικές επιχειρήσεις, όπως η ΔΕΗ ή ο ΟΤΕ. Και εκεί, παρουσιάστηκαν τα ελλείμματα, τα χρέη και η «κακοδιαχείριση» ως βασικά προβλήματα, προβάλλοντας ως λύση τις αναδιαρθρώσεις, την

εμπορευματοποίηση και την ιδιωτικοποίηση. Με αυτόν τον τρόπο, η συζήτηση μετατοπίζεται από το πώς και για ποιον οργανώνονται οι επιχειρήσεις του δημοσίου στο απλοποιημένο δίλημμα «κρατικό ή ιδιωτικό».

Για δεκαετίες, ο σιδηρόδρομος απαξιώνεται ως μέσο μαζικής μεταφοράς, συρρικνώνεται και αντιμετωπίζεται ως μια υπηρεσία που πρέπει διαρκώς να αυξάνει το κέρδος της, αντί να αποτελεί κοινωνική υποδομή που πρέπει να εξασφαλίζει ασφαλή και προσβάσιμη μετακίνηση. Η απαξίωση αυτή δεν αφορά μόνο τις ράγες και τα συστήματα ασφαλείας. Αφορά τις ζωές των ανθρώπων που μετακινούνται, αλλά και των εργαζομένων που καλούνται να λειτουργήσουν ένα διαλυμένο δίκτυο με όλο και λιγότερο προσωπικό. Η έλλειψη προσωπικού, η εγκατάλειψη των υποδομών και των συστημάτων ασφαλείας, οι προειδοποιήσεις των εργαζομένων που έμεναν αναπάντητες, δεν ήταν άγνωστα προβλήματα που εμφανίστηκαν ξαφνικά. Ήταν προβλήματα γνωστά, που παρέμεναν άλυτα γιατί η αντιμετώπισή τους απαιτούσε πόρους και χρόνο.

Η ασφάλεια έχει κόστος. Κοστίζει η συντήρηση των γραμμών, κοστίζουν τα συστήματα ασφαλείας, κοστίζουν οι εργαζόμενοι, κοστίζει η εκπαίδευση και η στελέχωση. Το ίδιο κοστίζει και η δημιουργία ενός δικτύου που μπορεί να εξυπηρετεί πραγματικά τις ανάγκες μιας κοινωνίας. Όταν όμως η λειτουργία μιας υποδομής οργανώνεται γύρω από την αποδοτικότητα, την περιστολή των δαπανών και την ανάγκη να «βγαίνουν τα νούμερα», όλα αυτά μετατρέπονται σε κόστη που πρέπει διαρκώς να περιορίζονται. Το πρόβλημα είναι ότι το κόστος δεν εξαφανίζεται όταν δεν πληρώνεται. Μεταφέρεται κάπου αλλού, μέχρι και στην ίδια την ζωή.

Αυτόν τον τρόπο λειτουργίας δεν τον συναντάμε μόνο στα τρένα. Τον συναντάμε στους δρόμους, στα εργοστάσια, στα πλοία, στα αεροπλάνα, παντού όπου η ασφάλεια συγκρούεται με την ανάγκη για μικρότερο κόστος και μεγαλύτερη απόδοση. Η εργαζόμενη που πρέπει να δουλέψει χωρίς τα απαραίτητα μέτρα προστασίας, ο οδηγός που πρέπει να βγάλει ένα δρομολόγιο μέσα σε ασφυκτικά

χρονικά περιθώρια, ο επιβάτης που χρησιμοποιεί μια υποδομή που δεν συντηρείται όπως πρέπει, δεν είναι ξεχωριστές περιπτώσεις. Το ίδιο είδαμε και στα εναέρια μέσα, όπου πέρυσι οι εργαζόμενοι και οι εργαζόμενες στους πύργους ελέγχου είχαν καταγγείλει τις συνθήκες και τις ελλείψεις που αντιμετώπιζαν, προειδοποιώντας για προβλήματα που αφορούσαν την ασφάλεια των πτήσεων.

Επιπλέον, η διαχρονική ενίσχυση των οδικών μεταφορών και του αυτοκινήτου έχει διαμορφώσει ένα σύστημα στο οποίο το τρένο παραμένει δευτερεύον μέσο μετακίνησης. Δεν είναι τυχαίο ότι το σιδηροδρομικό δίκτυο παρέμεινε περιορισμένο και υποβαθμισμένο, την ίδια στιγμή που η οδική μετακίνηση και οι σχετικές υποδομές κατέλαβαν κεντρική θέση στον τρόπο με τον οποίο οργανώθηκε η μετακίνηση στον ελλαδικό χώρο. Και όταν μιλάμε για τις οδικές μεταφορές, δεν μιλάμε μόνο για τα αυτοκίνητα. Τα ΚΤΕΛ αποτέλεσαν διαχρονικά έναν άμεσο ανταγωνιστή του σιδηροδρόμου στις επιβατικές μετακινήσεις, εξυπηρετώντας πολλές από τις ίδιες ανάγκες και διαδρομές. Έτσι, η επένδυση στο οδικό δίκτυο δεν ενίσχυσε απλώς την κυκλοφορία των αυτοκινήτων, ενίσχυσε συνολικά ένα διαφορετικό και πιο κερδοφόρο μοντέλο μετακίνησης.

Το ίδιο ισχύει και για την ταχύτητα. Μας λένε ότι πρέπει να έχουμε γρήγορα τρένα, γρήγορους δρόμους, γρήγορες μεταφορές. Η ταχύτητα παρουσιάζεται ως πρόοδος και ως προϋπόθεση για να μπορεί ένα μέσο να ανταγωνιστεί το αυτοκίνητο. Όμως η ταχύτητα δεν μπορεί να υπάρχει από μόνη της. Δεν γίνεται να θέλεις ένα τρένο να πηγαίνει όλο και πιο γρήγορα, να διαφημίζεις τον χρόνο του δρομολογίου ως ανταγωνιστικό πλεονέκτημα και την ίδια στιγμή να θεωρείς δευτερεύοντα όσα απαιτούνται για να φτάσει αυτό το τρένο με ασφάλεια στον προορισμό του. Ή μπορεί και να γίνεται όταν η ταχύτητα αντιμετωπίζεται ως αγαθό που είναι αναγκαίο για να ανταπεξέλθουμε στην ολοένα και αυξανόμενη εντατικοποίηση της καθημερινότητάς μας, θεσμοθετώντας το “όσο πιο γρήγορα, τόσο το καλύτερο”. Τα εμπορεύματα -και οι άνθρωποι που μετατρέπονται μέσω της

εργασίας τους σε τέτοια- πρέπει να μετακινούνται από σημείο σε σημείο όσο το δυνατόν ταχύτερα ώστε να μειώνεται το κόστος και να αυξάνεται η (αντ)αποδοτικότητα τους. Αυτός ο βίαιος τρόπος στις ζωές μας δημιουργείται προς όφελος της αναπαραγωγής και της διαδικασίας τροφοδότησης ενός κύκλου εργασίας που είναι απαραίτητος για την ύπαρξη του καπιταλισμού.

Οι ιδιωτικοποιήσεις αποτελούν μόνο μέρος αυτού του ευρύτερου προβλήματος. Το ζήτημα δεν είναι μόνο η διάσπαση ή η μεταβίβαση τμημάτων του σιδηροδρόμου σε ιδιώτες, αλλά ο ίδιος ο τρόπος με τον οποίο οργανώνεται η παραγωγή και η διοίκηση. Το σύγχρονο κράτος δεν λειτουργεί έξω από την αγορά, αλλά ενσωματώνει όλο και περισσότερο επιχειρηματικές μορφές διοίκησης λειτουργώντας ως συλλογικός καπιταλιστής και αναλαμβάνοντας τη χρηματοδότηση, τις υποδομές, τις επενδύσεις και τις ζημιές, ενώ ταυτόχρονα δημιουργεί το έδαφος για την κερδοφορία μεγάλων επιχειρηματικών ομίλων.

Όσο ο σιδηρόδρομος οργανώνεται σε μια βάση όπου το κέρδος αποτελεί βασικό κριτήριο της παραγωγής, η ασφάλεια, η συντήρηση, η ποιότητα των μετακινήσεων, το προσωπικό και οι υποδομές αντιμετωπίζονται και αυτά μέσα από τη σχέση κόστους και κέρδους. Όσο αυτή η λογική παραμένει, η ασφάλεια θα βρίσκεται πάντα αντιμέτωπη με το κόστος και η ζωή θα παραμένει αυτή που θα καλείται να πληρώσει όταν το κόστος αυτό κρίνεται υπερβολικό.

Το πραγματικό ερώτημα δεν είναι, λοιπόν, «κρατικό ή ιδιωτικό;». Σήμερα, το (ψευτο)δίλημμα αυτό λίγο θα έπρεπε να απασχολεί τόσο τους επιβάτες όσο και τα κινήματα. Το πραγματικό ερώτημα είναι με ποιο κριτήριο οργανώνεται ο σιδηρόδρομος και για ποιο σκοπό. Αν μια κοινωνική ανάγκη οργανώνεται με βασικό κριτήριο την κερδοφορία, τότε η κρατική διαχείριση δεν διαφέρει από την δολοφονική λογική του κεφαλαίου. Και όσο αυτή η λογική παραμένει, η ασφάλεια θα βρίσκεται πάντα αντιμέτωπη με το κόστος και η ζωή θα παραμένει αυτή που θα καλείται να πληρώσει όταν το κόστος αυτό κρίνεται υπερβολικό. Οι ζωές μας δεν μπορούν να αποτελούν την

παράπλευρη απώλεια της οικονομίας και των επιχειρηματικών όρων λειτουργίας, ούτε να οργανώνονται με βάση αυτήν. Κομμάτι του κινήματος που βιάστηκε να εστιάσει στο κομμάτι της ιδιωτικοποίησης μάλλον ξέχνα ότι η ευθύνη του δικτύου (ή αποτυχία του οποίου λόγω έλλειψης συστημάτων ασφαλείας ευθύνεται κατά βάση για το εγκληματικό ατύχημα στα Τέμπη) ανήκε και ανήκει στο ελληνικό κράτος.

Το αίτημα για Δικαιοσύνη

Κεντρικό ζήτημα στην υπόθεση των Τεμπών ήταν και η δικαιοσύνη, αλλά ακριβώς επειδή το αίτημα για δικαιοσύνη μπορεί να σημαίνει πολλά διαφορετικά πράγματα, έχει σημασία να δούμε ποια δικαιοσύνη διεκδικούμε και ποιος τελικά έχει τη δυνατότητα να την ορίσει και να την αποδώσει.

Το αίτημα απλώς για δικαιοσύνη είναι κάτι αρκετά γενικόλογο και υποκειμενικό. Κάθε άνθρωπος μπορεί ως δικαιοσύνη να αντιλαμβάνεται κάτι διαφορετικό. Μπορεί να είναι απλά η φυλάκιση του σταθμάρχη, ή η φυλάκιση του διοικητικού συμβουλίου του ΟΣΕ, ή το να μάθουμε τι πραγματικά συνέβη ή η απόλυση ατόμων σε θέση ευθύνης, Μπορεί να είναι η φυλάκιση του Καραμανλή, του Τριαντόπουλου και άλλων ή ευρύτερα της κυβέρνησης ή μόνο η πτώση αυτής ή ακόμη και, μια πιο βίαιη απόδοση δικαιοσύνης. Δικαιοσύνη όμως θα μπορούσε επίσης να είναι το να αλλάξουν οι συνθήκες που οδηγούν σε τέτοια εγκλήματα, ώστε να μην ξαναθρηνήσουμε συνάνθρωπο μας, απλά επειδή ήθελε να μετακινηθεί με το τρένο, το αεροπλάνο ή το λεωφορείο.

Το γενικό αίτημα για δικαιοσύνη για τα Τέμπη, χωρίς να προσδιορίζεται τι ακριβώς περιλαμβάνει, παραμένει ασαφές. Ίσως είναι ένας σημαντικός λόγος που συσπειρώθηκε τόσος κόσμος. Αν όμως δεν αναλύουμε παραπάνω το τι εννοούμε δικαιοσύνη, δηλαδή αν την περιορίσουμε στην τιμωρία κάποιων προσώπων, χάνουμε τη συστημική διάσταση. Η περαιτέρω ανάλυση του αιτήματος μπορεί να απέτρεπε κόσμο από το να στηρίξει το κίνημα, αλλά έτσι όπως μπόρεσε να συσπειρώσει τόσο κόσμο από διαφορετικές πολιτικές

αφετηρίες, δυστυχώς αυτή η γενικολογία και αυτή η αοριστία έκρυψε τη μεγάλη εικόνα και αποπροσανατόλισε από το πρόβλημα.

Κατάφερε, επίσης, να παραδώσει σε πρώτο χρόνο τη διαχείριση της δικαιοσύνης στο κράτος. Πιο συγκεκριμένα, το κράτος μας είπε ότι η δικαιοσύνη, -για αυτούς η δικαστική εξουσία-, θα κάνει τη δουλειά της, θα κρίνει τους ενόχους και εμείς οφείλουμε να σωπάσουμε μέχρι να τελειώσει όλη αυτή η διαδικασία και να μην προσπαθούμε να επηρεάσουμε τις αποφάσεις της αμερόληπτης και ανεξάρτητης αυτής δικαιοσύνης. Το κράτος μέσω αυτής της συνεργασίας, επιλέγει σε ένα βαθμό ποιοι θα είναι οι κατηγορούμενοι, ποιους θα θυσιάσει, ζυγίζοντας τι θα έχει το λιγότερο πολιτικό κόστος.

Προφανώς, η πίεση του κόσμου να δικαστούν συγκεκριμένα πρόσωπα, μπορεί να έχει αποτέλεσμα. Η ποινική τιμωρία όσων ευθύνονται είναι σημαντική, αλλά δεν μπορεί από μόνη της να αποτελεί το σύνολο της δικαιοσύνης που διεκδικούμε. Δεν αρκούμαστε σε αυτό, όσο οι συνθήκες που κατέστησαν δυνατό το έγκλημα παραμένουν ίδιες. Ωστόσο, μας έχει γίνει ξεκάθαρο πως μοναδικό μέλημα του ελληνικού κράτους στο δρόμο προς τη συνολική συγκάλυψη, είναι να κρύψει κάθε στοιχείο ώστε να εξαφανιστούν οι πολιτικές και ποινικές ευθύνες που τη βαραίνουν.

Ο εμπαιγμός της δικαστικής εξουσίας φάνηκε και με την έναρξη της δίκης. Οι συνθήκες ήταν απαράδεκτες και απαξιωτικές, οι δικηγόροι όρθιοι, η έδρα να διακόπτει τη διαδικασία κατά το δοκούν, ενώ μόνο τρεις κατηγορούμενοι ήταν παρόντες. Μπορεί η παρουσία συγγενών, μαρτύρων, δικηγόρων και κατηγορουμένων να μην είναι τόσο μεγάλη κατά τη διάρκεια της δίκης, αλλά οι υποδομές και ο χώρος οφείλουν να μπορούν να στηρίξουν την προσέλευση όλων αυτών. Η δίκη πρέπει να διεξάγεται σε αξιοπρεπείς συνθήκες, ώστε ο κόσμος να μην ταλαιπωρείται και η διαδικασία να μην αποτελεί ένα ακόμη ψυχικό βασανιστήριο για επιζώντες, συγγενείς, αλλά και φίλες και αλληλέγγυους. Συν τοις άλλοις, η δίκη απασχολεί το σύνολο της κοινωνίας. Άρα, οφείλει να είναι ανοιχτή και δημόσια.

Για αυτούς τους λόγους, είναι πολύ σημαντικός ο δικαστικός αγώνας που δίνουν οι συγγενείς και φίλοι των θυμάτων, καθώς και οι επιζώντες/ζήσασες της σύγκρουσης. Ενώ παλεύουν καθημερινά με τα τραύματα που το έγκλημα αυτό άφησε ανεξίτηλα στα σώματα και τις ψυχές τους, έρχονται αντιμέτωποι/ες και με την εγκατάλειψη του ελληνικού κράτους.

Επιπλέον, έχουν να αντιμετωπίσουν την λυσσαλέα προσπάθεια της κρατικής και δικαστικής εξουσίας να απαλλάξουν από κάθε ευθύνη τους πολιτικά υπεύθυνους της περιόδου του εγκλήματος. Παρ' όλα αυτά έχουν τη δύναμη να συγκρούονται με το κρατικό αφήγημα που προσπαθεί με κάθε μέσο να αναστρέψει την πραγματικότητα. Η δική μας θέση είναι ξεκάθαρη: στεκόμαστε δίπλα στον αγώνα των ανθρώπων αυτών, δίνοντας του διάρκεια και δύναμη. Άλλωστε για εμάς, ο μόνος τρόπος για να ανοίξει ο δρόμος προς τη δικαίωση είναι μέσα από την κοινωνική δυναμική που θα αγωνιστεί γι' αυτήν. Δεν είναι τυχαίο εξάλλου πως οι στιγμές που ταρακουνήθηκαν περισσότερο όλοι όσοι προσπαθούν να συγκαλύψουν το έγκλημα, ήταν εκείνες που ο κόσμος βρέθηκε στον δρόμο. Με αποκορύφωμα, βέβαια, τους πρώτους μήνες του 2025, όταν οι μαζικές διαδηλώσεις, οι καθημερινές δράσεις και η ανταπόκριση του κόσμου δεν άφησαν περιθώρια απόκρυψης του ζητήματος.

Για εμάς, αξία έχει να πιέσουμε και να αγωνιστούμε για τη μελλοντική αποτροπή τέτοιων εγκλημάτων, για μια δικαιοσύνη που θα τη διεκδικεί η κοινωνία και στα δικαστήρια, αλλά και στους δρόμους. Όσο σημαντικός είναι ο δικαστικός αγώνας για να ανοίξει ο δρόμος προς τη δικαιοσύνη, άλλο τόσο δεν πρέπει να ξεχνάμε πως αυτή δεν θα έρθει μόνο μέσω αυτού. Χρειαζόμαστε μια κοινωνική δυναμική, που παράλληλα με την απαίτηση να λογοδοτήσουν οι υπεύθυνοι, πρέπει να αγωνίζεται για να αλλάξουν οι συνθήκες που κατέστησαν δυνατό το έγκλημα αυτό, διεκδικώντας παράλληλα έναν ασφαλή σιδηρόδρομο.

Από την εστίαση στην συγκάλυψη μέχρι την λογική της ανάθεσης

Συνεχίζοντας την μικρή μας αποτίμηση του κινήματος των Τεμπών, θέλουμε να αναφερθούμε σε κάποιους ακόμα λόγους χάρη στους

οποίους αυτό όχι απλά έφθινε γοργά, αλλά άνοιξε τον δρόμο για την ανάδυση μιας αντιδραστικής πολιτικής με ανοιχτά ακροδεξιές θέσεις, οι οποίες πλέον εμφανίζονται ως οι κορυφές της αντιπολίτευσης γύρω από τα Τέμπη. Η κατάληξη αυτή δεν θα έπρεπε να αποτελεί έκπληξη, ούτε και να εκλαμβάνεται ως αποτέλεσμα μονάχα μιας «από τα πάνω» προσπάθειας ενσωμάτωσης ή απαξίωσης του κινήματος.

Αντιθέτως, δεν πρέπει να θεωρούμε ότι το κράτος κατάφερε απλώς να διαμεσολαβήσει μια αρχικά αγνή οργή. Η ενσωμάτωσή της ξεκίνησε από τις πρώτες στιγμές και ήταν απότοκο των μορφών που πήρε η ίδια η μαζική έκρηξη χιλιάδων ανθρώπων, τόσο το 2023 όσο και στις αρχές του 2025, μετά τη δημοσιοποίηση ηχητικών ντοκουμέντων μέσα από το φονικό τρένο. Αν το αίτημα για δικαιοσύνη πέταξε το μπαλάκι εξαρχής στο κράτος, δίνοντάς του τη δυνατότητα να διαχειριστεί με τους δικούς του όρους κάτι για το οποίο ήταν το ίδιο (συν)υπεύθυνο, η εστίαση στη συγκάλυψη και το κυνήγι εύρεσης των υπευθύνων λειτούργησαν τελείως αποπροσανατολιστικά από τις δομικές αιτίες που οδήγησαν στη σύγκρουση των τρένων.

Η συζήτηση γύρω από τα κρυφά υλικά που ήταν φορτωμένα στα βαγόνια, το ξυλόλιο και τα έλαια σιλικόνης, τις απόπειρες συγκάλυψης και μπαζώματος, δεν προέκυψε από το πουθενά. Είναι πιθανό κάποια από αυτά να αληθεύουν, και σίγουρα διαδικασίες συγκάλυψης και εξαφάνισης ευθυνών υπήρξαν, και μάλιστα τρανταχτές. Όλο αυτό όμως εξέπεσε στη σκανδαλολογία και μετέφερε τη συζήτηση στη σφαίρα του θεάματος και στα χέρια των ΜΜΕ.

«Ποιος έδωσε την εντολή να;», «Τι κρύβεται πίσω από;», «Τι στ' αλήθεια περιείχαν τα;» – Ποιος, πού, τι και πώς. Η αναζήτηση της αλήθειας έφτιαξε ένα νουάρ μυθιστόρημα που όλοι συνέχιζαν να διαβάζουν με αγωνία, αναμένοντας τη στιγμή των μεγάλων αποκαλύψεων, μετατρέποντας τους ανθρώπους που βρίσκονταν σε πραγματική κίνηση, σιγά-σιγά, σε αναγνώστες και θεατές. Σειρά είχαν τώρα οι τηλεοπτικές εκπομπές (τύφλα να 'χει η Αγγελική Νικολούλη), οι ειδικοί και οι πραγματογνώμονες –διορισμένοι

από το κράτος ή από τις οικογένειες των θυμάτων– ακόμα και κάποιοι ντετέκτιβ βγαλμένοι από γαλλικό *neo-polar*.

Δεν θέλουμε εδώ να πούμε ότι η διαχείριση του ελληνικού κράτους δεν ήταν σκανδαλώδης. Θέλουμε όμως να υπενθυμίσουμε πως το σκάνδαλο, η συγκάλυψη ή η παρέκκλιση –αυτό που ονομάζουμε συνολικά διαφθορά– δεν έρχεται σε σύγκρουση με το κράτος δικαίου, αλλά ορίζεται στην πραγματικότητα διαλεκτικά ως το αντίθετο της θεσμικά κατοχυρωμένης νομιμότητας. Η δύναμη με την οποία μπορεί το κράτος να επιβάλει τη δεύτερη εξαρτάται από το μέγεθος της απειλής που παράγει η πρώτη. Παρόλο που εμφανίζονται ως μαχόμενοι πόλοι, πρόκειται για αλληλοεξαρτώμενα δομικά και συστημικά στοιχεία του κράτους δικαίου. Και όσο εστιάζουμε στην παρέκκλιση, δίνουμε τη δυνατότητα στο κράτος να επιβάλει με όλο και πιο βίαιους όρους την κανονικότητα.

Αυτή είναι κιόλας που πραγματικά αποκρύπτεται λόγω της εστίασης στη διαφθορά-συγκάλυψη. Η αλήθεια δεν είναι κάπου βαθιά και σκοτεινά κρυμμένη, ώστε να χρειάζεται αποκάλυψη. Τη συστημική βία κεφαλαίου και κράτους τη ζούμε καθημερινά πάνω στα σώματά μας, στις δουλειές μας και στα εκατοντάδες εργατικά ατυχήματα στον βωμό του κέρδους, στους πνιγμούς μεταναστών στα σύνορα επειδή δεν είναι χρήσιμοι για την οικονομία, στους θανάτους στα υποστελεχωμένα και με ελλιπείς υποδομές νοσοκομεία. Έτσι και στον σιδηρόδρομο (αλλά και στα υπόλοιπα μέσα μεταφοράς), όταν η λογική του κέρδους καθορίζει τα πάντα γύρω από τη λειτουργία του, προφανώς όσες υποδομές του παραμένουν μη κερδοσκοπικές απαξιώνονται συστηματικά και η ασφάλεια των χρηστών περνάει σε δεύτερη μοίρα. Ο θάνατος, ως απόρροια της προσπάθειας για μεγιστοποίηση της κερδοφορίας των αφεντικών, είναι ένα απλό στατιστικό –και ταυτόχρονα δομικό– στοιχείο της κοινωνικής οργάνωσης στον καπιταλιστικό τρόπο παραγωγής. Και αυτό μας το τρίβουν τόσο πολύ στα μούτρα που δεν το συνειδητοποιούμε.

Η εστίαση στη συγκάλυψη, λοιπόν, καταφέρνει και αποπροσανατολίζει από την ουσία, μειώνοντας τις κινηματικές

προοπτικές. Δεν είναι τυχαίο πως, πέρα από την εντατική ενασχόληση των καναλιών με το ζήτημα, στην προώθηση του λόγου περί συγκάλυψης συνέβαλαν καθοριστικά τα κόμματα του εθνολαϊκιστικού τόξου (από την Πλεύση Ελευθερίας μέχρι τον Βελόπουλο, αλλά και άλλα, πιο ακροδεξιά μορφώματα). Όσο απαξιώνονται οι συλλογικοί και ταξικοί αγώνες και η συνειδητοποίηση που αυτοί απαιτούν, τον λόγο παίρνουν λαϊκιστικές φωνές και μορφές αντίστασης που δεν εστιάζουν στις κοινωνικές και οικονομικές συνθήκες που κυριαρχούν στον καπιταλιστικό κόσμο (οι οποίες δεν πρόκειται να σταματήσουν να οδηγούν σε νέα «ατυχήματα» όσο δεν τις βάζουμε στο επίκεντρο), αλλά σε αυτό που ερμηνεύεται ως «σκοτεινά κέντρα» και «διεφθαρμένες ελίτ» που προσπαθούν να μας κρύψουν την αλήθεια και να μας κάνουν το ένα και το άλλο. Η ακροδεξιά και ο νέος φασισμός που εμφανίζεται σε παγκόσμιο επίπεδο παίζουν μπάλα ακριβώς σε αυτό το πεδίο· προσπαθούν να παρουσιάσουν τους εαυτούς τους ως τη δύναμη που θα βάλει τα θεμέλια προς μια υποτιθέμενη επιστροφή στον δήθεν ορθολογισμό και τη σταθερότητα (ο οποίος, προφανώς, επιτυγχάνεται μέσω αξιών όπως το εθνικό φρόνημα και η πυρηνική οικογένεια).

Κάπως έτσι οι δολοφονημένοι επιβάτες ενός μέσου που χρησιμοποιούν κατά βάση όσοι και όσες δεν έχουν την οικονομική άνεση ενός αυτοκινήτου, μετατράπηκαν σε “παιδιά”, στο μέλλον του έθνους δηλαδή, πετώντας έξω από το κάδρο τους υπόλοιπους που δεν ταίριαζαν σε αυτό το αφήγημα. Και ποια καλύτερη ως σωτήρας αυτών από την Ελληνίδα Μάνα. Πριν προλάβουμε καλά καλά να νιώσουμε πως θα μπορούσε ο καθένας και η καθεμία μας να βρίσκεται εκείνο το βράδυ στο τρένο, και άρα πως έχουμε να κάνουμε με κοινωνικό ζήτημα που μας αφορά όλες και όλους, ξεκίνησε μία διαδικασία ανάθεσης του ζητήματος είτε σε όσους είχαν το δικαίωμά να θρηνήσουν είτε στους ειδικούς της πολιτικής. Όσο κι αν προσπάθησε να σπιλωσει αυτήν την εκπροσώπηση η ελληνική κυβέρνηση -είτε μιλάμε με για συγκεκριμένα πρόσωπα, είτε για κομματικούς φορείς- στην πραγματικότητα βόλευε ως πολιτικός αντίπαλος (και αντίλογος). Πέρα από το προβληματικό περιεχόμενο στο οποίο αυτοί οι

διάφοροι εκπρόσωποι εστίασαν, το βασικό πρόβλημα είναι ότι μια κοινωνική δυναμική που θα μπορούσε να δημιουργηθεί και να οργανωθεί συλλογικά, ανέθεσε εν τέλει την ευθύνη και τη διαχείριση του ζητήματος σε λίγους και εκλεκτούς, μειώνοντας κατά πολύ τις κινηματικες προοπτικές.

Για να μην παρεξηγούμαστε, θα θέλαμε να επισημαίνουμε σε αυτό το σημείο, ότι η συμβολή των συγγενών στο κίνημα των Τεμπών και στις διεκδικήσεις, τόσο μέσα από τον σύλλογο όσο και έξω από αυτόν είναι αδιαμφισβήτητη. Η ευρύτερη κοινωνία ταυτίστηκε με τον πόνο αυτών των ανθρώπων. Είναι επίσης αλήθεια ότι τα παραπάνω συνέβαλαν στη μαζικότητα των κινητοποιήσεων.

Αυτό το κίνημα όμως, από την στιγμή που συσπειρώθηκε γύρω από πρόσωπα και κόμματα (καθώς και εστίασε στη συγκάλυψη και στο θολό αίτημα για δικαιοσύνη), χωρίς να μετατοπίσει το βάρος στο τι κάνουμε από εδώ και πέρα έχασε την δυνατότητα να συγκρουστεί με τις πραγματικές αιτίες που οδήγησαν στον θάνατο και τραυματισμό τόσων συνανθρώπων μας. Δεν επικεντρώθηκε στο να αλλάξουν οι συνθήκες, έτσι ώστε να σταματήσει αυτό το ατέρμονο κυνήγι του κέρδους, ακόμη και εις βάρος της ασφάλειας μας. Οι ίδιοι λόγοι που συνέβαλαν στη μαζικότητα του κινήματος αποτέλεσαν, εν μέρει, και λόγους για την καμπή του. Η ανάθεση σε άλλους και όχι σε εμάς τους ίδιους και τις ίδιες, αλλά και η έλλειψη σαφών διεκδικήσεων, καθιστούν ένα κίνημα ευάλωτο.

“Η δικαιοσύνη κρίνεται στους δρόμους”

Η δίκη μας νοηματοδότηση της δικαιοσύνης περνάει μέσα από το να αλλάξουμε τις συνθήκες που οδηγούν σε Τέμπη. Και σ’ έναν κόσμο που βασίζεται εξ ολοκλήρου στην φονική λογική του κέρδους, δεν πρόκειται η φυλάκιση κάποιων υπευθύνων να μεταλλάξει τις συνθήκες αυτές. Αν μη τι άλλο, σήμερα περισσότερο από ποτέ, δεν πρόκειται να μας χαριστεί τίποτα. Και γι’ αυτό, σήμερα, περισσότερο από ποτέ, χρειαζεται όλοι εμείς που χρησιμοποιούμε τα ΜΜΜ και τις υπόλοιπες κοινωνικές υποδομές, να έρθουμε σε επικοινωνία, να συναντηθούμε και εν τέλει να αγωνιστούμε από κοινού με τους εργαζόμενους της

εκάστοτε υποδομής. Χρειάζεται αγώνες που θα μπλοκάρουν την λειτουργία τους όσο αυτή βασίζεται στην κερδοφορία και όχι στις κοινωνικές ανάγκες, όσο αυτές παραμένουν υποστελεχωμένες και υπερτιμημένες, ανασφαλείς και γεμάτες ελλείψεις. Χρειάζεται την απαραίτητη μαζικότητα και χρειάζεται να δώσουμε διάρκεια σε αυτούς τους αγώνες. Στον δρόμο αυτόν είναι πολύ σημαντικό να μην ξεχνάμε να μην αρκούμαστε σε ψίχουλα αλλά να στοχεύουμε την ρίζα του προβλήματος, που αναφέραμε αρκετά ξεκάθαρα στο κείμενο αυτό. Κι όσο ουτοπικό κι αν φαντάζει αυτό, άλλο τόσο αναγκαίο είναι. Γιατί μονο μια τέτοια από τα κάτω κοινωνική δυναμική, που δεν θα αναθέσει την υπόθεση της σε κάθε λογής σωτήρες, μπορεί να ελέγξει πραγματικά και να αλλάξει τις συνθήκες μέσα στις οποίες ζούμε. Αυτό εννοούμε όταν λέμε πως ***η δικαιοσύνη κρίνεται στους δρόμους*****.**

Ομάδα Τ57 Θεσσαλονίκης, Οκτ. 2026

Νεκροί στα διυλιστήρια, στα εργοστάσια, στα απανταχού κάτεργα – Κράτος και κεφάλαιο δολοφονούν- Αντιεξουσιαστική Κίνηση Αθήνας

Στις 9 Οκτώβρη, σημειώνεται έκρηξη στις εγκαταστάσεις της Motor Oil στους Αγίους Θεοδώρους, κατά τη διάρκεια εργασιών συντήρησης, με αποτέλεσμα τον θανατηφόρο τραυματισμό δύο εργαζομένων.
Πίσω από τις λαμπερές βιτρίνες της επιχειρηματικής ανάπτυξης, τα success stories και τους οικονομικούς δείκτες, κρύβονται τα κάτεργα της μισθωτής σκλαβιάς. Εκεί όπου η παραγωγή δεν πρέπει

να σταματά, όπου τα κέρδη των αφεντικών προηγούνται των ανθρώπινων αναγκών και η ζωή των εργαζομένων λογίζεται αναλώσιμη. Για άλλη μια φορά, ο θάνατος βαφτίζεται εργατικό δυστύχημα και η εργοδοτική ευθύνη χάνεται πίσω από τις διαβεβαιώσεις για την ασφάλεια και την τήρηση των προβλεπόμενων διαδικασιών.

Η έκρηξη στη Motor Oil δεν αποτελεί ένα μεμονωμένο περιστατικό, αποκομμένο από την πραγματικότητα της καπιταλιστικής παραγωγής. Στα διυλιστήρια, στα εργοστάσια, στις σκαλωσιές και στους δρόμους συμπυκνώνεται η ίδια βαρβαρότητα: εντατικοποίηση της εργασίας, επισφάλεια, εργολαβοποίηση, ανεπαρκής προστασία, εργοδοτική τρομοκρατία. Μια καθημερινότητα όπου οι εργαζόμενοι καλούνται να διακινδυνεύουν τη ζωή τους για ένα μεροκάματο, προκειμένου να εξασφαλίσουν την επιβίωσή τους.

Στο καθεστώς αυτό, το κράτος αποτελεί διαχρονικά αρωγό της εργοδοτικής ασυδοσίας. Με τις πολιτικές του επιλογές, την αποδυνάμωση των εργασιακών δικαιωμάτων και την υποβάθμιση της προστασίας των εργαζομένων, διαμορφώνει τους όρους για την αναπαραγωγή της εκμετάλλευσης. Η ανάπτυξη που ευαγγελίζονται κράτος και αφεντικά μεταφράζεται για εμάς σε έναν διαρκή αγώνα επιβίωσης, ενώ για εκείνους σε συσσώρευση πλούτου και εξουσίας.

Οι δύο νεκροί εργάτες δεν είναι αριθμοί σε μια στατιστική ούτε μια ακόμη τραγωδία. Είναι τα θύματα μιας συνθήκης που θέλει τις ζωές μας υποταγμένες στις ανάγκες της παραγωγής και την ασφάλειά μας εξαρτημένη από τις προτεραιότητες των αφεντικών. Τα ακριβή αίτια και οι ευθύνες για την έκρηξη οφείλουν να διερευνηθούν σε βάθος, χωρίς συγκάλυψη και χωρίς να μετατραπεί η υπόθεση σε μια ακόμη διαδικασία εκτόνωσης της κοινωνικής οργής.

Η Motor Oil έχει τα χέρια της βαμμένα με αίμα και αυτό δεν περιορίζεται στα όρια των διυλιστηρίων της. Ο όμιλος Βαρδινογιάννη συμμετέχει στο ευρωπαϊκό στρατιωτικό πρόγραμμα Sentinel, από κοινού με την Intracom Defense, θυγατρική της κρατικής ισραηλινής πολεμικής βιομηχανίας Israel Aerospace Industries (IAI), η οποία προμηθεύει με πολεμικό υλικό τον ισραηλινό στρατό και έχει αναπτύξει οπλικά συστήματα που χρησιμοποιούνται στις επιχειρήσεις στη Γάζα. Την ώρα που ο παλαιστινιακός λαός βιώνει τη βαρβαρότητα του πολέμου, η επιχειρηματική κερδοφορία διαπλέκεται με την πολεμική

βιομηχανία και τους μηχανισμούς της στρατιωτικής ισχύος. Από τα διυλιστήρια και τα εργολαβικά συνεργεία μέχρι τα πεδία των πολεμικών επιχειρήσεων, οι ζωές μας υποτάσσονται στις επιταγές του κεφαλαίου. Η αλληλεγγύη στους εργαζόμενους και στον αγωνιζόμενο παλαιστινιακό λαό είναι κομμάτι του ίδιου αγώνα ενάντια στην εκμετάλλευση και την κρατική βαρβαρότητα.
Να το πάρουμε αλλιώς. Να μη συνηθίσουμε τον θάνατο στους χώρους εργασίας. Να σπάσουμε την απομόνωση, να στηριχθούμε στις συλλογικές μας δυνάμεις, να συγκρουστούμε με τους εκβιασμούς κράτους και αφεντικών.
Απέναντι στην εκμετάλλευση και την εργοδοτική αυθαιρεσία, η απάντησή μας βρίσκεται στην αυτοοργάνωση, στην αλληλεγγύη και στον αγώνα. Γιατί μόνο μέσα από τη συλλογική αντίσταση μπορούμε να διεκδικήσουμε ζωές που δεν θα μετριούνται με βάση τα κέρδη τους.
ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ ΣΤΗΝ ΕΡΓΟΔΟΤΙΚΗ ΒΑΡΒΑΡΟΤΗΤΑ
ΟΙ ΖΩΕΣ ΜΑΣ ΠΑΝΩ ΑΠΟ ΤΑ ΚΕΡΔΗ ΤΟΥΣ
ΑΓΩΝΑΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ
Αντιεξουσιαστική Κίνηση Αθήνας

Αιτολωακαρνανια και Ευρυτανία σε κλοιό κερδοσκόπων – Αντιεξουσιαστική Κίνηση

Ήρθε η στιγμή που ο νομός Αιτωλοακαρνανίας, μετά κι από άλλους νομούς της χώρας, δέχεται επίθεση από τις Βιομηχανικές Ανανεώσιμες Πηγές Ενέργειας (ΒΑΠΕ), με τις συνέπειες και τις αλλοιώσεις στο φυσικό περιβάλλον να είναι πλέον εμφανείς σε όλη την κοινωνία. Μπορεί προσωρινά να έχουν κερδηθεί κατά τόπους κάποιες μάχες, όμως ο πόλεμος απέναντι στα επιχειρηματικά και χρηματιστηριακά συμφέροντα – που με τη βοήθεια του κράτους υφαρπάζουν και εκμεταλλεύονται τους φυσικούς πόρους προκειμένου να μετατρέψουν ολόκληρους νομούς σε μπαταρίες – παραμένει εν εξελίξει.
Σύμφωνα με το κείμενο της Ανοιχτής συνέλευσης για την

υπεράσπιση της Αιτωλοακαρνανίας:
Μια ενεργειακή αποικία υπό κατασκευή

Η Αιτωλοακαρνανία, ένας νομός πλούσιος σε φυσικούς πόρους, έχει πλέον μπει για τα καλά στο στόχαστρο των ενεργειακών συμφερόντων. Από τη Ναύπακτο μέχρι την Αμφιλοχία και από την Τριχωνίδα μέχρι τα Κρεμαστά, διαπερνώντας όλες τις λίμνες και τα βουνά του νομού, οργανώνουν και προωθούν την καταλήστευση της φύσης. Οι λεγόμενες «επενδύσεις» διαδέχονται η μία την άλλη, σαν κύματα που δεν αφήνουν χρόνο ούτε να τις μετρήσει κανείς: φωτοβολταϊκοί σταθμοί (ΦΣΠΗΕ), πλωτοί και χερσαίοι, αιολικοί σταθμοί (ΑΣΠΗΕ) στις κορυφογραμμές, μικρά υδροηλεκτρικά στα ρέματα, μονάδες αποθήκευσης ενέργειας (ΜΑΗΕ), συνθέτουν το νέο ενεργειακό δόγμα, με κράτος και εταιρείες να αδιαφορούν για το φυσικό περιβάλλον και την αλλαγή χρήσης γης. Χαρακτηριστικό παράδειγμα αποτελεί το σχέδιο για την Τριχωνίδα, όπου εταιρείες όπως η ΤΕΡΝΑ και η AQUA RESISTANCE οραματίζονται έργα αντλησιοταμίευσης μέσα σε μια προστατευόμενη περιοχή NATURA, σαν να μην είναι τίποτα παραπάνω από μια δεξαμενή ενέργειας. Ένα άλλο ενδεικτικό παράδειγμα είναι τα βουνά της Ναυπακτίας, όπου σήμερα λειτουργούν 95 ανεμογεννήτριες, συνολικής ισχύος περίπου 217 MW, ενώ σχεδιάζεται η εγκατάσταση 135 επιπλέον. Η λίστα συνεχίζεται, και μια απλή ματιά στον γεωφυσικό χάρτη της ΡΑΕΥΥ αρκεί για να διαπιστώσουμε πως τα ζωντανά οικοσυστήματα δεν είναι τίποτα άλλο παρά επενδυτική ευκαιρία για τα καρτέλ της ενέργειας και των κερδοσκοπικών funds.

Ένα θεσμικό πλαίσιο κομμένο και ραμμένο για τις εταιρείες

Βεβαίως, τίποτα απ’ όλα αυτά δεν είναι τυχαίο. Το νέο Ειδικό Χωροταξικό Πλαίσιο για τις ΑΠΕ, το οποίο πρόσφατα πέρασε από τη βουλή και έχει ήδη καταγγελθεί από επιστημονικούς και περιβαλλοντικούς φορείς, δεν στηρίζεται σε καμία πραγματική επιστημονική εκτίμηση της φέρουσας ικανότητας των οικοσυστημάτων. Αντίθετα, χαρακτηρίζει σχεδόν ολόκληρη την επικράτεια εκ των προτέρων κατάλληλη για εγκατάσταση ΒΑΠΕ, ενώ οι μεταβατικές του διατάξεις εξασφαλίζουν πως όλα τα έργα που βρίσκονται ήδη σε αδειοδότηση θα συνεχίσουν με το παλιό, αποδεδειγμένα πλημμελές καθεστώς: fast-track αδειοδοτήσεις, θεσμικές παρακάμψεις, αγνόηση αποφάσεων ακόμη και του ίδιου του Συμβουλίου της Επικρατείας. Σε παρόμοιο πλαίσιο εντάσσεται και η απόπειρα αρπαγής του νερού της Αιτωλοακαρνανίας και της Ευρυτανίας, μέσα από το νέο νόμο για τη διαχείριση του νερού,

το οποίο ουσιαστικά αφαιρεί τη διαχείριση των υδάτινων πόρων από τις κατά τόπους ΔΕΥΑ και ανοίγει τον δρόμο για την εκτροπή των ποταμών, εκτρέποντας και διοχετεύοντας το νερό σε κερδοσκοπικές και αντιοικολογικές επενδύσεις. Ουσιαστικά το κράτος «σερβίρει» και οι εταιρείες «καρφώνουν» με μια νομοθεσία που όχι μόνο δεν οργανώνει την προστασία του τόπου, αλλά δημιουργεί το νομικό πλαίσιο για την καταστροφή του.

Ενέργεια: γιατί και για ποιον;

Την ίδια στιγμή που εγκαταλείπεται η ύπαιθρος και αποδυναμώνονται οι βασικές δημόσιες υποδομές για τις ζωές μας, ανοίγεται το πεδίο για την ονομαζόμενη «πράσινη ανάπτυξη». θυσιάζονται γαίες υψηλής παραγωγικότητας, αλλάζοντας τη χρήση γης, καταστρέφονται οικοσυστήματα σπουδαίας βιοποικιλότητας. Πάνω σε αυτή την εγκατάλειψη και ερημοποίηση της υπαίθρου, οι εταιρείες βρίσκουν το πρόσφορο έδαφος για να ρημάξουν και να υποβαθμίσουν ακόμη περισσότερο ολόκληρες περιοχές. Στην πραγματικότητα, ούτε καν προκύπτει αναγκαιότητα όλων αυτών των έργων για το ενεργειακό σύστημα της χώρας. Με μια γρήγορη ματιά στα στοιχεία, θα διαπιστώσουμε ότι η Ελλάδα έχει προ πολλού καλύψει και ξεπεράσει τους δικούς της ενεργειακούς στόχους από ΑΠΕ.

Τελικά, ποιος είναι πραγματικά ο στόχος αυτού του καταιγισμού έργων; Από τη στιγμή που η ενέργεια δεν αντιμετωπίζεται πια ως δημόσιο και κοινωνικό αγαθό αλλά ως εμπόρευμα και χρηματιστηριακό προϊόν, η απάντηση είναι προφανής: κερδοφορία για τις εταιρείες που εξυπηρετούν ενεργειακά και εξαγωγικά συμφέροντα. Επιδοτήσεις, φορολογικές ελαφρύνσεις και τεράστια κερδοφορία από την πώληση ρεύματος είναι τόσο ισχυρά κίνητρα, ώστε δεν αφήνουν ούτε ραχούλα χωρίς ανεμογεννήτριες, ούτε πλαγιά χωρίς φωτοβολταϊκά, ούτε λίμνη χωρίς αντλησιοταμίευση. Κι ενώ η συμμετοχή των ΑΠΕ στο ενεργειακό μείγμα της χώρας ολοένα και αυξάνεται – κάτι που πρακτικά οδηγεί στη μείωση του κόστους παραγωγής ενέργειας – αυτό δεν αποτυπώνεται στην τσέπη του καταναλωτή, με τις αυξήσεις στην τιμή του ρεύματος να διαδέχονται η μία την άλλη.

Το ερώτημα, λοιπόν, δεν είναι μόνο τι ενέργεια παράγουμε, αλλά σε ποια κλίμακα, για ποιες ανάγκες, με ποιο μοντέλο και προς όφελος ποιων παράγεται. Γιατί το πρόβλημα δεν βρίσκεται αποκλειστικά στην επιλογή ανάμεσα στα ορυκτά καύσιμα και τις ΑΠΕ ή άλλων μορφών ενέργειας, αλλά στο ίδιο το μοντέλο που αντιμετωπίζει την ενέργεια ως εμπόρευμα και την αδιάκοπη

αύξηση της παραγωγής και της κατανάλωσης ως μονόδρομο. Το ουσιαστικό ερώτημα είναι: ενέργεια για τι και για ποιον; Για το κέρδος των εταιρειών ή για τις ανάγκες τις κοινωνίας; Και επιπλέον ποιες ανάγκες είναι αυτές και ποιος τις καθορίζει; Το πραγματικό ερώτημα είναι βαθιά πολιτικό και είναι το ζήτημα της απόφασης. Ποιος παίρνει τις αποφάσεις για τις ανάγκες μας, για τον τρόπο που αυτές θα καλυφθούν, για τους τόπους μας και τελικά, για την ζωή μας συνολικά; Εν προκειμένω, η πραγματική ενεργειακή μετάβαση προϋποθέτει, επομένως, να αμφισβητήσουμε την ίδια τη λογική του σημερινού μοντέλου ανάπτυξης και να διεκδικήσουμε κοινωνικό έλεγχο, αποκέντρωση και συμμετοχή των ίδιων των κοινωνιών στις αποφάσεις για τους φυσικούς πόρους και την ενέργεια. Απέναντι σε αυτή τη λογική δεν αντιπαραθέτουμε απλώς μια «καλύτερη» ή «πιο ήπια» ανάπτυξη. Αντιπαραθέτουμε την ίδια την ιδέα ότι ο τόπος, το νερό, τα βουνά και ο αέρας είναι κοινά αγαθά και όχι πεδίο επένδυσης. Υπερασπιζόμαστε μια κοινωνία που αποφασίζει η ίδια για τη μοίρα των φυσικών της πόρων, μακριά από την επιταχυνόμενη οικονομική μεγέθυνση, μακριά από την κρατική συγκέντρωση εξουσίας και μακριά από την ιδιωτική κερδοφορία.

Καλούμε σε αγώνα και αντίσταση

Για όλους τους παραπάνω λόγους, αλλά και για πολλούς ακόμη, δεν πρόκειται να επιτρέψουμε τα βουνά, τα νερά και η γη να γίνουν πεδίο εκμετάλλευσης και κερδοσκοπίας για λίγους. Απέναντι σε αυτή την επέλαση, η μόνη απάντηση είναι η οργάνωση των κοινωνιών από τα κάτω. Απέναντι σε ενεργειακούς κολοσσούς, τοπικά μικροσυμφέροντα και διεφθαρμένους κρατικούς φορείς, ο αγώνας αυτός έχει καταγράψει ήδη σημαντικές νίκες, όμως νέα μέτωπα ανοίγουν συνεχώς. Μπροστά σε αυτή την επέλαση και τη λεηλασία της φύσης, η ενίσχυση της δράσης και της φωνής μας δεν είναι απλώς επιθυμητή αλλά επιτακτική. Ας εμπνευστούμε λοιπόν από τα παγκόσμια κι εγχώρια οικολογικά κινήματα αλλά και τους αγώνες που έχουμε δώσει όλα αυτά τα χρόνια για την υπεράσπιση της φύσης κι ας κάνουμε ακόμη ένα βήμα προς αυτή την κατεύθυνση. Ας μην χάνουμε χρόνο λοιπόν γιατί ο αγώνας για την υπεράσπιση του περιβάλλοντος είναι αγώνας για την ίδια την ζωή!

Καλούμε στις κινητοποιήσεις και τις δράσεις που θα πραγματοποιηθούν το επόμενο διάστημα στο Αγρίνιο:

Παρασκευή 9 Οκτωβρίου – 18:30 εκδήλωση – συζήτηση στην Πλατεία Δημάδη

Σάββατο 10 Οκτωβρίου 11:00 ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΗ – ΠΟΡΕΙΑ στην ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΠΛΑΤΕΙΑ ΑΓΡΙΝΙΟΥ
ΛΙΜΝΕΣ ΚΑΙ ΠΟΤΑΜΙΑ ΘΕΛΟΥΝ ΝΑ ΚΑΝΟΥΝ ΜΠΑΤΑΡΙΑ-ΑΝΑΧΩΜΑ ΝΑ ΓΙΝΟΥΜΕ ΣΤΗ ΛΕΗΛΑΣΙΑ
ΑΝΤΙΕΞΟΥΣΙΑΣΤΙΚΗ ΚΙΝΗΣΗ | ΔΙΚΤΥΟ ΑΥΤΟΝΟΜΩΝ ΣΥΝΕΛΕΥΣΕΩΝ

Άνοιγμα 17ης χρονιάς του Ελεύθερου Κοινωνικού Χώρου Σχολείο (Θεσσαλονίκη)

Κυριακή 27/9
-17:00 Δενδροφύτευση, μπαζαρ βιβλίου, μπαζαρ ρούχων
-18:00 Γνωριμία με τον χώρο, παρουσίαση του εγχειρήματος και των ομάδων
-after bar
Τον Ιούνιο του 2010 το εγκαταλελειμμένο 12ο Δημοτικό Σχολείο θεσσαλονίκης, καταλαμβάνεται και ανοίγει ξανά στην κοινωνία, ως κέντρο αγώνα – αντίστασης – δημιουργίας αυτή τη φορά, δομώντας παράλληλα μια κοινότητα με προτάγματα την αλληλεγγύη, την αυτοοργάνωση, την συντροφικότητα και τους συλλογικούς αγώνες, με πάντοτε διάθεση να ξεπεράσουμε από κοινού τις κρατικοκαπιταλιστικές αφηγήσεις και πρακτικές μέσα από ένα πλέγμα σχέσεων ισότητας και ελευθερίας.
Έτσι δημιουργήθηκε ο Ελεύθερος Κοινωνικός Χώρος Σχολείο «για την μάθηση της ελευθερίας», στον οποίο μεταξύ άλλων ανά τα χρόνια έχουν οργανωθεί και λάβει χώρα ελεύθερα μαθήματα (όπως χορού, ξένων γλωσσών, γυμναστικής, ζωγραφικής κ.λπ.) πυρήνας των οποίων είναι η ελεύθερη διάχυση της γνώσης και οι αντιεραρχικές σχέσεις μεταξύ των συμμετεχόντων ατόμων, καθώς επίσης και συνεργατικές δομές αλληλέγγυας οικονομίας, κύκλοι αυτομόρφωσης, ομάδα βιβλιοθήκης, κουζίνας, ομάδα ανακύκλωσης, συνεργείο ποδηλάτων και πολλά άλλα.
Ζούμε σε μία εποχή όπου στην καθημερινότητά μας βιώνουμε την αδυναμία κάλυψης των βασικών μας αναγκών, την διατροφή, την υγεία και την στέγαση. Την ίδια στιγμή οι δομές αγώνα που

αφουγκράζονται και συλλογικοποιούν τις αντιστάσεις της κοινωνίας, αντιμετωπίζουν τα τελευταία χρόνια μια αναζωπυρωμένη επίθεση από το κράτος μέσω εκκενώσεων, καθώς αυτές είναι ανεπιθύμητες σε ένα κράτος εντατικοποιημένης καταστολής. Είναι αναγκαίο να συνεχίσουμε να δίνουμε ζωή στους χώρους ελευθερίας που έχουμε δημιουργήσει, μέσα από την παρουσία μας, τη δραστηριοποίηση και την εξωτερίκευση των προταγμάτων μας, προκειμένου να βάλουμε ένα κοινωνικό φραγμό σε αυτή την επίθεση.
Για 17η χρονιά η ιστορία συνεχίζεται με αυτοοργάνωση, αυτοθέσμιση, αλληλεγγύη. Συνεχίζουμε να δημιουργούμε ρωγμές στον κόσμο της εξουσίας και του ελέγχου, να υπερασπιζόμαστε το δικαίωμα στον συλλογικό βίο, την αντίσταση και την ελευθερία, μέσα από καθημερινούς, μικρούς και μεγάλους αγώνες.
Έτσι λοιπόν, σας καλούμε όλους, -ες, -α στο άνοιγμα του 17ου έτους λειτουργίας του Ελεύθερου Κοινωνικού Χώρου Σχολείο, όπου θα πραγματοποιηθεί γνωριμία με τον χώρο, αυτοπαρουσίαση του εγχειρήματος, των πολιτικών και κοινωνικών προεκτάσεών του μέσα από μία σειρά ιστοριών. Θα συζητήσουμε όλοι και όλες μαζί σχετικά με τη λειτουργία του χώρου και των δραστηριοτήτων, θα προτείνουμε και θα οργανώσουμε τη δημιουργία/συνέχιση των ελεύθερων μαθημάτων, θα ζυμωθούμε και θα σχεδιάσουμε τη νέα «σχολική χρονιά».
Ανοιχτή Διαχειριστική Συνέλευση κάθε Κυριακή στις 18:00
Ανοιχτή Πολιτική Συνέλευση κάθε Δευτέρα στις 19:30
Ελεύθερος Κοινωνικός Χώρος Σχολείο

Κάλεσμα σε πορεία για τα 13 χρόνια από την δολοφονία του αντιφασίστα Παύλου Φύσσα – Χειρονομία Αντιεξουσιαστική

Κίνηση(Ιωάννινα)

13 ΧΡΟΝΙΑ ΜΕΤΑ ΤΙΠΟΤΑ ΔΕΝ ΤΕΛΕΙΩΣΕ, ΜΑΧΗΤΙΚΟΣ ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΣ ΑΝΤΙΦΑΣΙΣΜΟΣ ΠΑΝΤΟΥ

13 χρόνια συμπληρώνονται φέτος από τη δολοφονία του αντιφασίστα Παύλου Φύσσα από τάγμα εφόδου της Χρυσής Αυγής στο Κερατσίνι. Η δολοφονία αυτή σηματοδότησε το ξήλωμα της ναζιστικής οργάνωσης, ηγετικά στελέχη της οποίας βρέθηκαν στη φυλακή ως εγκληματική οργάνωση.

Το αντιφασιστικό κίνημα και κυρίως το πιο δυναμικό κομμάτι του που επέμενε, πολύ πριν την καταδίκη της Χρυσής Αυγής, να αντιμετωπίζει με βία την παρουσία των ναζί στο δημόσιο χώρο, θα πρέπει να βρίσκεται σε μία διαρκή εγρήγορση. Δεν είναι μόνο η Χρυσή Αυγή, που δεν έχει εξαφανιστεί εντελώς ούτε ο εν γένει ακροδεξιός, φασιστικός και εθνικιστικός χώρος στον οποίο ανήκε. Ο χώρος αυτός, το πιο «δρομίσιο» κομμάτι του, αποτελείται σήμερα από πολλές μικρές ομάδες, κυρίως πιτσιρικάδων φασιστών, που ξεπηδούν σε διάφορα μέρη της Ελλάδας, προσπαθώντας να κάνουν αισθητή την παρουσία τους, αν και τις περισσότερες φορές τρώνε τα μούτρα τους.

Η πλειοψηφία του ακροδεξιού χώρου, όμως, έχει εδραιωμένη παρουσία σε όλα τα πεδία της καθημερινής ζωής. Έτσι, όντας γρανάζι ούτως ή άλλως στη μηχανή του μεταπολιτευτικού κράτους της δεξιάς, έχει επιλέξει να φορέσει τα καλά του και να πιάσει τα στασίδια της βουλής. Συμμετέχει ενεργά στην άσκηση της εξουσίας μέσα από την κανονικοποίηση του ακροδεξιού λόγου στη βουλή και στα μίντια, μέσα από την νομοθετική και την δικαστική εξουσία και φυσικά με την στελέχωση των σωμάτων ασφαλείας και κυρίως της αστυνομίας και του λιμενικού με φασιστικά καθάρματα και παρακρατικά σκουπίδια. Γλείφτες και ρουφιάνοι, τηλεμάντες και τηλεπωλητές, όπως ο Βορίδης, ο Πλεύρης και ο Γεωργιάδης, έχουν απορροφηθεί από την μεγάλη (ακρο)δεξιά οικογένεια της ΝΔ.

Αυτή η συμμετοχή στην άσκηση της εξουσίας γίνεται με την σιωπηρή ή ενεργή συμμετοχή ενός μεγάλου κομματιού της ελληνικής κοινωνίας, κάτι όμως που παρατηρείται και σε πλανητικό επίπεδο. Η εντεινόμενη κρίση, οικονομική, κοινωνική, πολιτισμική, ενεργειακή, υγειονομική, περιβαλλοντική, φέρνει μαζί της πληθυσμούς υποταγμένους που συστρατεύονται με τα συμφέροντα των ελίτ, στρέφοντας όλη τους την οργή σε ανθρώπους καταπιεσμένους. Είτε πρόκειται για μετανάστες-πρόσφυγες είτε πρόκειται για άτομα με διαφορετικό σεξουαλικό προσανατολισμό είτε για ρομά είτε για κάθε τι διαφορετικό, αυτές οι κατηγορίες ανθρώπων δαιμονοποιούνται και μετατρέπονται στον εύκολο στόχο πάνω στον οποίο συσσωρεύονται οι κατηγορίες για αλλοίωση του πολιτισμού, για την οικονομική εξαθλίωση, για την κοινωνική κρίση που βιώνουμε.

Αυτή η διάχυση του ακροδεξιού λόγου επιφέρει και μία ανεξέλεγκτη δράση ενός χύμα ακροδεξιού υποκειμένου, το οποίο οργανώνεται αυθόρμητα και λειτουργεί υποστηρικτικά προς τα σώματα ασφαλείας και το κράτος. Αυτή η δράση κρίνεται σήμερα σαφώς πιο επικίνδυνη από την δράση μικρών και διάσπαρτων φασιστικών ομάδων. Το χύμα ακροδεξιό υποκείμενο έχει εμφανιστεί μαζικά σε πολλές περιπτώσεις, ένα υποκείμενο που θα πουλούσε άνετα ελληνική φιλοξενία για τουριστική κατανάλωση, αλλά βαράει τον ξυπόλητο άνθρωπο στο ψαχνό, ενώ παράλληλα εκμεταλλεύεται την εργασία των φτωχών ξένων εργατών γης σε διάφορα μέρη της χώρας όπως και στα μεγάλα εργοστάσια κοτόπουλου – και όχι μόνο – στην Ήπειρο. Οι τύποι αυτοί είναι κατά τα φαινόμενα μακρινοί απόγονοι του Ξένιου Δία μόνο όταν πέφτει το ζεστό χρήμα ή πρέπει να σκύψουν το κεφάλι μπροστά σε κάποιον ισχυρό.

Ο ρατσισμός, αναπόσπαστο κομμάτι του φασισμού και της ακροδεξιάς, αποτελεί μία από τις βάσεις συγκρότησης των εθνών κρατών και κυρίως αυτών που συγκροτούνται πάνω στο δίκαιο του αίματος και της φυλής. Ειδικά ο δυτικός πολιτισμός, έχοντας κυριαρχήσει πλανητικά τους τελευταίους πολλούς αιώνες βασισμένος στο αίμα και στην καταπίεση άλλων λαών μέσα από την

αποικιοκρατία, αντιμετωπίζει τον εαυτό του ως το ύψιστο σημείο της ανθρώπινης ιστορίας.

θεωρούμε ότι σήμερα το ζήτημα της Παλαιστίνης ειδικά μαρτυρά αυτή την πραγματικότητα του δυτικού ρατσισμού με εκκωφαντικό τρόπο. Όπως κάποτε ήταν οι Εβραίοι, ανέστιοι και περιπλανώμενοι, αυτοί που δαιμονοποιούνταν στην ευρωπαϊκή επικράτεια, διώκονταν, δολοφονούνταν κι αντιμετωπίζονταν ως ξένο σώμα μέχρι να φτάσουμε στην Τελική Λύση και στο Ολοκαύτωμα, έτσι σήμερα δαιμονοποιούνται οι μουσουλμανικοί πληθυσμοί, καθώς και άλλοι λαοί της Ασίας και της Αφρικής. Η αποικιοκρατική και δολοφονική δομή του Ισραήλ, που αντιμετωπίζεται από τους δυτικούς ως ο πιο πιστός σύμμαχος στην μάχη κατά του Άραβα Άλλου, έχει μετατρέψει την Μέση Ανατολή σε μία μάχη χαρακωμάτων της Δύσης κατά της Ανατολής. Η γενοκτονία του παλαιστινιακού λαού εγγράφεται πάνω σε αυτήν την συνθήκη ως η επιτομή της ρατσιστικής, αποικιοκρατικής και δολοφονικής τακτικής της Δύσης κατά του διαφορετικού, που απειλεί την συνοχή, την κυριαρχία και την ανωτερότητα του πολιτισμού της. Πώς λοιπόν να πάρουμε στα σοβαρά τις ανησυχίες του «δημοκρατικού τόξου» πανταχού της γης (όπως πρόσφατα με την εκλογική νίκη του AfD στο κρατίδιο Σαξονία-Άνχαλτ της ανατολικής Γερμανίας), όταν οι πολιτικές των κυρίαρχων «δημοκρατικών» ελίτ έχουν στρώσει το έδαφος για την συνεπακόλουθη ενίσχυση της ακροδεξιάς σε όλα σχεδόν τα ισχυρά κράτη του κόσμου;

Ένα αντιφασιστικό κίνημα που θέλει να σταθεί αντάξιο των σύγχρονων συνθηκών θα πρέπει να συνεχίσει να διαθέτει μαχητικότητα και αποφασιστικότητα απέναντι σε κάθε προσπάθεια των ναζί, των ακροδεξιών και των φασιστών να διεκδικήσουν τον δημόσιο χώρο, όποια προβιά κι αν φοράνε. θα πρέπει παράλληλα να στέκεται δίπλα στους φτωχούς και κατατρεγμένους ανθρώπους και σε όσους βιώνουν την καταπίεση από την κυριαρχία του κράτους και του κεφαλαίου. θα πρέπει, όμως, επίσης να αρθρώσει αντιπολεμικό λόγο και να σταθεί αλληλέγγυο στην Παλαιστίνη αλλά και σε κάθε λαό που συντρίβεται από την πολεμική μηχανή

των κρατών. Η αλληλοβοήθεια των απλών ανθρώπων, η επίθεση στα συστήματα καταπίεσης, η αντιπολεμική μάχη μέσα σε κάθε κράτος αλλά και διεθνώς, το τσάκισμα των φασιστών και των ρατσιστών, η ενίσχυση της; αλληλεγγύης με τους κολασμένους της γης, είναι ο δικός μας αντιφασισμός.

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 18-09-2026 | 18:00 | ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑ ΗΠΕΙΡΟΥ
ΧΕΙΡΟΝΟΜΙΑ ΑΝΤΙΕΞΟΥΣΙΑΣΤΙΚΗ ΚΙΝΗΣΗ
(Ανοιχτή συνέλευση κάθε Πέμπτη στις 8μμ στον ΕΚΧ Αλιμούρα)

Κάλεσμα στη διαδήλωση της Δ.Ε.Θ : Μπροστά στην ιδιώτευση & στον φόβο, Κοινωνικοί – Συλλογικοί αγώνες & Συλλογικές δομές – Αντιεξουσιαστική Κίνηση Θεσσαλονίκης

Υποσχέσεις, μεγάλα λόγια που θα ξεχαστούν σε λίγους μόλις μήνες όπως τα σκάνδαλα, δωράκια σε εφοπλιστές και μπατζανάκια, πολεμολαγνεία, παντού πρωτιές και νίκες του έθνους και της οικονομίας. Μια από τα ίδια ξανά.
Η φετινή συγκυρία της ετήσιας εξαγγελίας-προεκλογικής καμπάνιας της ΔΕΘ εντάσσεται σε μία συνθήκη κοινωνικής κονιοποίησης της υποτίμησης της καθημερινότητας αλλά και της ίδιας της αξίας της ζωής. Από τη μία μετράμε περισσότερους/ες από 10 νεκρούς/ές από τις πυρκαγιές του καλοκαιριού και από την άλλη ερχόμαστε ολοένα και πιο κοντά με τον ίδιο τον πόλεμο

και τις συνέπειες του, όπως η αύξηση του κόστους βασικών αγαθών και της ενέργειας. Σε όλες τις περιπτώσεις, η κοινωνία είναι η μόνη χαμένη.

Η κοινωνία βιώνει μία μόνιμη συνθήκη ανασφάλειας, κρίσης και φόβου. Μία συνθήκη όπου καλείται να προσαρμοστεί στα απανωτά χτυπήματα που δέχεται, με μοναδικό στόχο να επιβιώσει. Ιδιαίτερα στην μετά-covid εποχή όλη η οικονομική, κοινωνική και πολιτική ζωή αποτελεί μία κατάσταση συνεχούς και έκτακτης ανάγκης και κρίσης. Η σταδιακά σταθερά αυξανόμενη υποτίμηση της ζωής (ακρίβεια, υγεία, κοινά αγαθά, εργασιακά, γυναικοκτονίες – έμφυλη βία, κρατικές δολοφονίες, καταστροφές) εισπράττεται με τη μορφή και τη δύναμη της συνήθειας. Βασικό εργαλείο σε αυτήν την εγκαθίδρυση παίζει και η θανατοπολιτική και ρατσιστική ρητορική μίσους της Κυριαρχίας ως προς κοινωνικές ομάδες όπως οι μετανάστ(ρι)ες και οι Ρομά.

Καταλήγοντας στην διαρκή άνοδο της Ακροδεξιάς και σε βίαιες καταστάσεις κοινωνικού κανιβαλισμού, όπως παρατηρείται τελευταία και στη νεολαία. Κι εκεί, όμως, η Εξουσία επιβάλει ένα πλαίσιο αποκλειστικά ποινικοποίησης και αυστηροποίησης. Χωρίς καμία μέριμνα και ενημέρωση, με μόνο στόχο την ενοχοποίηση της κοινωνικής ομάδας, ενώ από μόνο του το γεγονός πως μιλάμε για παιδιά το κάνει αρκετά επικίνδυνο.

Έτσι, δημιουργείται ένας ανθρωπότυπος γεμάτος φόβο και καταπίεση με την αφαίρεση της ικανότητας να φανταστεί μια καλύτερη ή άλλη πραγματικότητα με διαφορετικά νοήματα – η ικανότητα να φανταστεί ότι μπορεί να υπάρξει επιλογή. Ένας ιδιώτης αποκομμένος από κάθε τι συλλογικό μέσα στο συνεχές άγχος, στην απογοήτευση και στην απομόνωση, με έναν ατομικιστικό τρόπο σκέψης – ο/η καθένας/μια για την πάρτη του/ης κι εν τέλει στην ματαίωση, ενσωματώνοντας ακόμα και χαρακτηριστικά τραύματος με μία μόνιμη κατάσταση ήττας ως προετοιμασία για τα επόμενα χτυπήματα. Αυτή η εσωτερίκευση μιας ήττας αποτυπώνεται, επίσης, κι εντός του ευρύτερου “κινηματικού” χώρου, μιας και είναι, είτε το επιδιώκει είτε όχι, συνεχώς σε άρρηκτη σχέση με την κοινωνία.

Γι’ αυτό οι απαντήσεις σε όλα όσα συμβαίνουν οφείλουν να παραμένουν συλλογικές. Η ίδια η ιδιώτευση και οι ατομικές λύσεις συμπαρασύρουν τον φόβο, την παραίτηση κι εν τέλει την απάθεια. Μπροστά στην εξατομίκευση της εποχής μας και του νεοφιλευθερισμού, να χτίσουμε τις συλλογικές διεκδικήσεις -ακηδεμόνευτες, χωρίς λογικές ανάθεσης και μαχητικές- και τις συλλογικές δομές -αυτοοργάνωσης, αλληλεγγύης, αντίστασης- στο εδώ και στο τώρα και πέρα από το υπάρχον. Για μία ζωή κι όχι επιβίωση που να αξίζει να βιωθεί. Γιατί ότι έχουμε είναι ο ένας την άλλη.

Κάλεσμα στη διαδήλωση της Δ.Ε.Θ.:
Σάββατο 05/09, 18:00, Καμάρα

ΤΟ ΚΡΑΤΟΣ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΤΙΠΟΤΑ,
ΑΣ ΓΙΝΟΥΜΕ ΤΑ ΠΑΝΤΑ
ΔΕΝ ΥΠΑΡΧΟΥΝ ΣΩΤΗΡΕΣ
ΝΑ ΠΑΡΟΥΜΕ ΣΤΑ ΧΕΡΙΑ ΜΑΣ ΤΗΝ ΙΔΙΑ ΤΗ ΖΩΗ

Αντιεξουσιαστική Κίνηση Θεσσαλονίκης

Κρατικοποιούν Ιδιωτικοποιώντας – Αντιεξουσιαστική Κίνηση Αθήνας

Το κράτος αυτός ο μεγάλος άρπαγας με ένα νέο φιρμάνι-προσταγή υποτάσει τη διαχείριση του νερού στην εξουσία του, από τις τοπικότητες και τους Δήμους, και μετατρέπει το νερό από κοινό αγαθό σε κρατικό εμπόρευμα με ιδιωτικοοικονομικά κριτήρια. Καταργεί τις κατά τόπους ΔΕΥΑ τις εντάσει στην ΕΥΔΑΠ και ΕΥΑΘ απομακρύνοντας το νερό και τη διαχείρισή του απο την κοινωνία.

Δεν είναι ότι πέφτουμε από τα σύννεφα στο άκουσμα του νέου νομοσχεδίου του ΥΠΕΝ για τους παρόχους υπηρεσιών ύδατος, όπου ουσιαστικά το κράτος κρατικοποιεί ιδιωτικοποιώντας περαιτέρω και αφαιρεί από τις τοπικές κοινωνίες τη διαχείριση των υδάτινων πόρων. Το ξέρουμε καλά, ότι ο κρατικός φιλελευθερισμός στοχεύει στο να ξεπουλήσει και να καταστρέψει ότι βρει μπροστά του, πόσο μάλλον στη δική μας περίπτωση, που πέρα από το ωμό κέρδος κυριαρχούν οι πελατειακές σχέσεις, οι εξυπηρετήσεις σε ημέτερους, η διαφθορά και οι απευθείας αναθέσεις σε κολλητούς και ολιγάρχες. Τόσο πολύ, μάλιστα, που έχουμε καταλήξει σαν κοινωνία να θεωρούμε όλα αυτά φυσιολογικά και στο άκουσμα κάθε νέου σκανδάλου ή κάποια νομοθεσίας που σφίγγει κι άλλο τον κλοιό γύρω μας να μένουμε απαθείς. Είναι γνωστή και πάγια, επίσης, η τακτική όλων των κυβερνήσεων να «συζητούν» και να ψηφίζουν, εν μέσω καλοκαιρινής ραστώνης, με τη στρατηγική του κατεπείγοντος, ακριβώς εκείνα τα νομοσχέδια που θα προκαλούσαν έστω κάποιες αντιδράσεις εάν δημοσιοποιούνταν έγκαιρα και δημιουργούταν γύρω από αυτά ο απαραίτητος διάλογος και η ενημέρωση της κοινωνίας.
Η ακολουθία των γεγονότων μιλάει από μόνη της:

❗ Μάρτιος 2026: Η ΓΕΚ ΤΕΡΝΑ μπαίνει στο μετοχολόγιο της ΕΥΔΑΠ μέσω της θυγατρικής Urban Services, αυξάνοντας μέσα σε δύο εβδομάδες το ποσοστό της από 9,71% σε 12,76% (με διάφορες πηγές να κάνουν λόγο πως ίσως να προσεγγίζει το 17%).

❗ Ιούλιος 2026: Η κυβέρνηση καταθέτει ένα νομοσχέδιο «κομμένο και ραμμένο» στα μέτρα των μετόχων. Μεγαλώνει την ΕΥΔΑΠ, χαρίζοντάς της δεκάδες χιλιάδες νέους πελάτες, νέα περιουσιακά στοιχεία και ακόμη μεγαλύτερο ρόλο στη διαχείριση του νερού.
Κάθε φορά που μιλούν για «εξορθολογισμό», εννοούν ιδιωτικοποίηση – όπως ακριβώς έγινε με τη ΔΕΗ. Με ξένα λεφτά, άλλωστε, όλοι μπορούμε να κάνουμε αναδιαρθρώσεις. Το Κράτος αναλαμβάνει να καλύψει τα χρέη(δλδ εμείς) των ΔΕΥΑ που συγχωνεύονται, ώστε η ΕΥΔΑΠ να τις παραλάβει οικονομικά «καθαρές». Πιο συγκεκριμένα από το Δημόσιο αναλαμβάνει τουλάχιστον 34,5 εκατομμύρια ευρώ από συνολικές οφειλές 40,6 εκατομμυρίων ευρώ. Και φυσικά, δεν λείπουν τα γνώριμα πρόσωπα. Στο Δ.Σ. της ΓΕΚ ΤΕΡΝΑ συμμετέχει ο Γιώργος Βερνίκος, πεθερός του Υπουργού Εξωτερικών Γιώργου Γεραπετρίτη. Ο ιδιώτης μπαίνει, η εταιρεία γιγαντώνεται με νόμο, κι ο λογαριασμός περνάει πρώτα στον φορολογούμενο και μετά στον καταναλωτή. Εύλογα γεννάται το ερώτημα: ποιος τελικά ωφελείται από αυτή τη

μεταρρύθμιση;
Παράλληλα, όμως, το ζήτημα δεν αφορά μόνο το οικονομικό μοντέλο διαχείρισης του νερού, αλλά και το ποιος θα έχει τον έλεγχο πάνω σε αυτό. Η μεταφορά αρμοδιοτήτων από εκατοντάδες μικρότερους φορείς ύδρευσης σε μεγαλύτερους οργανισμούς όπως η ΕΥΔΑΠ και η ΕΥΑΘ σημαίνει ουσιαστικά μια μεγάλη αλλαγή στη σχέση ανάμεσα στις τοπικές κοινωνίες και στη διαχείριση ενός βασικού δημόσιου αγαθού, όπου, ουσιαστικά, αφαιρεί τον έλεγχο από τις σε ανώνυμες εταιρείες. Δήμοι και εργαζόμενοι στις ΔΕΥΑ έχουν εκφράσει την αντίθεσή τους, υποστηρίζοντας ότι η συγκέντρωση αυτή μπορεί να απομακρύνει τις αποφάσεις από την τοπική κοινωνία και να περιορίσει τον άμεσο κοινωνικό έλεγχο πάνω στο νερό. Αντί να ενισχυθούν οι υπάρχουσες δομές με προσωπικό, πόρους και υποδομές, επιλέγεται η συγκέντρωση σε λίγους μεγάλους οργανισμούς με μια εντελώς χρηματιστηριακή λογική λειτουργίας.
Ας μην ξεχνάμε ότι το νερό έχει ήδη μετατραπεί σε εμπορεύσιμο και χρηματιστηριακό προϊόν από την εισαγωγή της ΕΥΔΑΠ στο Χρηματιστήριο το 2000 και τη μεταβίβασή της στο Υπερταμείο όπως έγινε αργοτερα και με την ΕΥΑΘ. Λέγαμε κάποτε, πως στο μέλλον οι πόλεμοι θα γίνονται για το νερό. Πώς να μη γίνουν, όταν ένα θεμελιώδες δημόσιο αγαθό μετατρέπεται ολοένα και περισσότερο σε επενδυτικό προϊόν, την ίδια στιγμή που η κλιματική κρίση εντείνει τη λειψυδρία σε όλο και περισσότερες περιοχές του πλανήτη; Και εδώ βρίσκεται ίσως το μεγαλύτερο πολιτικό ερώτημα: όταν η λειψυδρία χρησιμοποιείται ως επιχείρημα για την ανάγκη νέων μεγάλων έργων και αλλαγών στη διαχείριση του νερού, ποιος αποφασίζει τελικά για το μέλλον αυτού του αγαθού; Οι τοπικές κοινωνίες που ζουν τις συνέπειες ή μεγάλοι οργανισμοί και κεντρικοί μηχανισμοί που σχεδιάζουν τη διαχείριση σε εθνικό επίπεδο χωρίς να λογαριάζουν τις συνέπειες πάνω στο φυσικό πλούτο κάθε περιοχής;
Την ίδια στιγμή, το νομοσχέδιο θεσπίζει fast-track περιβαλλοντικές αδειοδοτήσεις για έργα λειψυδρίας, ανοίγοντας ξανά την όρεξη για την εκτροπή του Αχελώου. Δεν πρόκειται απλώς για θεωρητικές διακηρύξεις, αλλά για τη μεθοδευμένη επαναφορά του σχεδίου. Με αφορμή την κλιματική κρίση και τις εκθέσεις παραγγελίας πολυεθνικών, όπως η ολλανδική εταιρεία HVA, επικαλούνται την αντιμετώπιση της ξηρασίας για να δικαιολογήσουν τη μεταφορά έως και 300 εκατομμυρίων κυβικών μέτρων νερού ετησίως. Ξεχνούν όμως να πουν ότι σε αυτή την

ξηρασία οδηγηθήκαμε από τις δικές τους καταστροφικές πολιτικές δεκαετιών στον θεσσαλικό κάμπο, όπου η αλόγιστη εξάντληση των υπόγειων υδάτων και η επιβολή εντατικών, υδροβόρων καλλιεργειών –όπως το βαμβάκι– διέλυσαν τον υδροφόρο ορίζοντα. Στο όνομα αυτής της έκτακτης ανάγκης που οι ίδιοι δημιούργησαν, επιχειρούν τώρα να ξεθάψουν τα ημιτελή εργοτάξια στη Συκιά, ενώ η διαχείριση παραδίδεται στην ανώνυμη εταιρεία «ΟΔΥΘ Α.Ε.». Παρακάμπτοντας ξεδιάντροπα τις έξι αλλεπάλληλες ακυρωτικές αποφάσεις του ΣτΕ, το κράτος και τα επιχειρηματικά συμφέροντα επιχειρούν να νομιμοποιήσουν ένα διαρκές περιβαλλοντικό έγκλημα, μετατρέποντας τις λεκάνες απορροής σε πεδίο κερδοσκοπίας. Στο στόχαστρο βρίσκεται και η Ευρυτανία με το «Σχέδιο Εύρυτος»: ένα φαραωνικό έργο 750 εκατομμυρίων ευρώ (από 550 εκατ. του αρχικού σχεδιασμού) για τη μεταφορά υδάτων από τους παραποτάμους του Αχελώου προς την Αττική. Και το πιο προκλητικό; Για να γίνει αυτό, οι τροποποιήσεις στα Σχέδια Διαχείρισης Λεκανών Απορροής θα εγκρίνονται πλέον απλά με μια υπουργική απόφαση.

Σοβαρά ερωτήματα προκαλεί και η ίδια η κοινοβουλευτική διαδικασία: παρότι η ΡΑΑΕΥ αποκτά κομβικό ρυθμιστικό ρόλο, δεν κλήθηκε καν να τοποθετηθεί στην ακρόαση των φορέων στη Βουλή. Αν αγνοείται ακόμα και ο φορέας που καλείται να εφαρμόσει το νέο πλαίσιο, η δημόσια διαβούλευση μετατρέπεται σε προσχηματική διαδικασία. Έτσι, οι αντιδράσεις ξεπερνούν τον απλό φόβο της ιδιωτικοποίησης και αγγίζουν την ουσία του μοντέλου διαχείρισης: το αν το νερό θα παραμείνει ένα αγαθό υπό δημόσιο και κοινωνικό έλεγχο ή αν θα μετατραπεί σταδιακά σε μια υπηρεσία υποταγμένη στην οικονομική αποδοτικότητα και την εταιρική λογική.

Απέναντι σε αυτό, η κυβέρνηση επικαλείται τον κατακερματισμό των περισσότερων από 700 τοπικών φορέων ύδρευσης για να δικαιολογήσει τη συγκέντρωση των υποδομών στην ΕΥΔΑΠ, την ΕΥΑΘ και τη ΡΑΑΕΥ. Εδώ όμως βρίσκεται και η πολιτική διαφωνία. Όταν η διαχείριση περνά σε ανώνυμες εταιρείες και εποπτεύεται από μια Αρχή σχεδιασμένη για αγορές δικτύων, το νερό απομακρύνεται οριστικά από τις τοπικές κοινωνίες. Όσο κι αν η κυβέρνηση ισχυρίζεται ότι «δεν ιδιωτικοποιείται το νερό», η γιγάντωση των εταιρειών και η εμπορευματοποίηση του αγαθού τη διαψεύδουν – και απέναντι σε αυτό το σχέδιο, η κοινωνία και τα κινήματα θα δώσουν ξανά τους αγώνες που χρειάζεται.

ΣΤΟΝ ΠΟΛΕΜΟ ΓΙΑ ΤΟ ΝΕΡΟ ΕΧΟΥΜΕ ΠΑΡΕΙ ΘΕΣΗ

Το νερό είναι κοινό αγαθό και μόνο η κοινωνία μπορεί να αποφασίζει για αυτό.

- 💧 Αμεσοδημοκρατική Διαχείριση
- 💧 Ελεύθερη Πρόσβαση
- 💧 Κοινωνικός Έλεγχος

Αντιεξουσιαστική Κίνηση Αθήνας

** Παλιότερη, αλλά επίκαιρη αφίσα του δικτύου αυτόνομων συνελεύσεων της ΑΚ, που κολλήθηκε πανελλαδικά για το ζήτημα του νερού*

Δουλειά δεν είχε ο διάολος…. – Αντιεξουσιαστική Κίνηση στα Χανιά

Ακόμα ένα ελληνικό καλοκαίρι. Ο ήλιος καίει τα εργοτάξια, τα ξενοδοχεία, τα χωράφια, τις βιοτεχνίες, τις φυλακές και τα στρατόπεδα.

Στο Άργος, οι μπάτσοι δολοφονούν 20χρονο με 7 σφαίρες, οι 3 στο κεφάλι. Είχε πάει για μπάνιο αλλά είχε ξεχάσει το δίπλωμα του. Στο σήμα τους φοβήθηκε και δεν σταμάτησε. Ακολούθησε καταδίωξη, στην προσπάθειά του να ξεφύγει βγήκε από τ’ αμάξι κι έτρεξε, και την στιγμή που σκαρφάλωνε μια μάντρα, οι μπάτσοι αδειάζουν τα πιστόλια πάνω του. Δεκατρείς φορές πυροβόλησαν στο ψαχνό – σαν κυνηγοί που όλο το κυνήγι τους αξίζει για κείνη ακριβώς τη στιγμή που κορυφώνεται η ικανοποίησή τους με την ακινητοποίηση του θηράματος, βρίσκοντας στόχο. Σαν να μην είχαν άνθρωπο απέναντί τους, σαν να μην είναι οι ίδιοι κρατικοί λειτουργοί (ή όπως αλλιώς θεωρούν τους εαυτούς τους όταν βγάζουν τη στολή για να παραστήσουν τους ανθρώπους στους οικείους τους), σαν να μην υπόκεινται σε ανθρώπινους ή έστω θεϊκούς νόμους, σκότωσαν για

την “χαρά” του κυνηγιού, ένα άοπλο παιδί.

Στην Λάρισα, σε μια πρόχειρα διαμορφωμένη αίθουσα στα ΤΕΙ με ανεπαρκή κλιματισμό, η δίκη των Τεμπών συνεχίζεται. Με χίλια δικανικά προσκόμματα, σε μια επιμελώς οργανωμένη συνθήκη υλικοτεχνικής ανοργανωσιάς, για να εξουθενώσει τους συγγενείς και το όποιο κοινό θα επιθυμούσε να παραβρεθεί εκεί για να τους στηρίξει. Η δίκη καλύπτεται χλιαρά στις στήλες των εφημερίδων που περιμένουν μάταια να διαβαστούν, καθώς πλέον, με την πάροδο τόσων χρόνων και τον διαρκή μιθριδατισμό της κοινωνίας απέναντι στην αθλιότητα, το ενδιαφέρον της κοινής γνώμης ανανεώνεται μονάχα από τις κουτσομπολίστικης υφής εντάσεις μεταξύ δικηγόρων και συγγενών. Και το έγκλημα της υποστελέχωσης και της υποχρηματοδότησης που “έφαγε” τους αυτοματισμούς και τα συστήματα ασφαλείας στο βωμό της κερδοφορίας μετόχων και εταίρων, έχει σχεδόν εξαφανιστεί από το δημόσιο λόγο, κι ας είναι αυτοί που το διέπραξαν οι κύριοι υπεύθυνοι για τον φόνο 57 ανθρώπων. Όμως στην θεσσαλία το κοινωνικό τραύμα καίει και θα καίει, σταθερά και αμείωτα, εκεί ο αγώνας για το δίκαιο συνεχίζεται και η απώλεια της εμπιστοσύνης είναι οριστική.

Στην Αθήνα, ο Άρειος Πάγος δέχεται κάποιες χαλαρές πιέσεις αυτό το καλοκαίρι γύρω από την υπόθεση των υποκλοπών, καθώς διαφαίνονται πλέον οι τρόποι που το κατασκοπευτικό υλικό αγοράστηκε και χρησιμοποιήθηκε στην Ελλάδα. Στην νέα αντίληψη για το κράτος δικαίου θεμελιώνεται το δικαίωμα και η ελευθερία των αρχηγών του κράτους να παρακολουθούν όποιον θέλουν, όποτε θέλουν, χωρίς νομικούς φραγμούς και κανόνες, χωρίς λογοδοσία. Και αυτή η υπόθεση φαίνεται να περνάει στα ψιλά, παρά το ότι ο Μεγάλος Αδερφός και αγαπημένος ανιψιός του πρωθυπουργού φιλοτεχνεί απροκάλυπτα το προφίλ του μαφιόζου εκβιαστή. Στην εποχή όμως (με την ιστορική έννοια) που οι πάντες εκχωρούν οικειοθελώς και μανιωδώς στη δημόσια σφαίρα και τις πιο ιδιωτικές τους στιγμές, προφανώς δυσκολεύονται να αντιληφθούν τη διαφορά και την σκοπιμότητα του να σε παρακολουθούν. Σίγουρα ο Τζορτζ Όργουελ δεν το είδε αυτό να έρχεται, στο

“1984”. Ούτε ο Νίξον το 1973…

Σε προάστιο της θεσσαλονίκης κάηκε ζωντανό παιδί 12 χρονών μέσα στο καμένο σπίτι του, προσπαθώντας να γλιτώσει από πυρκαγιά που είχε ξεσπάσει, όχι σε κάποιο απρόσιτο και δύσβατο κορφοβούνι, αλλά κυριολεκτικά μερικά χιλιόμετρα από το κέντρο της “συμπρωτεύουσας”. Έξω από το σπίτι του κάηκε και ο πατέρας που προσπαθούσε να το σώσει, ενώ το παιδάκι βρέθηκε απανθρακωμένο μέσα σε μια ντουλάπα. Το καλοκαίρι, ως γνωστόν, είναι ιδανικό για πυρκαγιές, εμπρησμούς και πυρομανείς, ίσως γι’ αυτό και η τραγωδία ξεχάστηκε κυριολεκτικά την επόμενη μέρα.

Το ελληνικό καλοκαίρι είναι γενικώς μια καλή εποχή. Καλή για την ανασφάλιστη, απορυθμισμένη και φτηνή εργασία, καλή για να περνάνε νομοσχέδια χωρίς κοινωνική διαβούλευση, καθώς επίσης και για συγκαλύψεις ειδεχθών εγκλημάτων κι εγκληματιών, εκείνων που συγκαταλέγονται στην καλή πελατεία των εκάστοτε ομάδων εξουσίας και συμφερόντων. Πρώτοι-πρώτοι στη λίστα οι βιομήχανοι, ξενοδόχοι και εργολάβοι που στα μπουρδέλα τους εργαζόμενος κόσμος καίγεται, ανατινάσσεται, καταπλακώνεται, κεραυνοβολείται, ασφυκτιά και πνίγεται από δηλητήρια. Στον Ασπρόπυργο πριν λίγες μέρες, σε μονάδα ανακύκλωσης, παραλίγο να έχουμε νέα “Βιολάντα”. Με 10 πολυτραυματίες και έναν νεκρό εργάτη, η διαφορά έγκειται μονάχα στο ότι το θερινό mood της επικαιρότητας είναι γαλαντόμο σε κατά συρροήν απόπειρες δολοφονιών, άπαξ και είναι εργατικές.

…….

Ειδικώς λοιπόν, το καλοκαίρι είναι μια καλή εποχή για μαλάκες και δολοφόνους, ιδιαιτέρως όμως το φετινό, που έχει και προεκλογικό άρωμα. Οι δημοσκοπήσεις πρέπει να τονωθούν. Και εφόσον η άκρα δεξιά δίνει τον τόνο, πρέπει να τονωθούν με την πάταξη της τρομοκρατίας ή του αντάρτικου πόλης ή όσων τέλος πάντων, αν και ενήλικες, παίζουν με τη φωτιά. Δεν έχει σημασία ποιον θα πιάσουν οι μπάτσοι, αρκεί να πιάσουν κάποιον. Να τον περιφέρουν ως τρόπαιο τουλάχιστον μέχρι τις εκλογές. Και μετά

βλέπουμε.

Στην Θεσσαλονίκη κάποιοι την νύχτα βάλανε φωτιά σε ΙΧ ανθυποστελεχών της ΝΔ μέσα σε πυλωτές πολυκατοικιών. Κάποιοι προέβησαν σε πρακτικές του ακροδεξιού παρακράτους και της μαφίας και σκότωσαν κατά λάθος μια ηλικιωμένη γυναίκα, μητέρα ενός εκ των εν λόγω στελεχών, στο σπίτι της. (Το παρακράτος και η μαφία είναι που χτυπάνε στα σπίτια των αντιπάλων. Που προσβάλλουν αυτό που λέμε οικογενειακή εστία, τρομοκρατώντας τα παιδιά και τους γερόντους των εχθρών τους. Αν και, τουλάχιστον στον κόσμο των μαφιόζων, οι "παράπλευρες απώλειες" δεν επιτρέπονται ως ενδεχόμενο ρίσκο).

Το κράτος των δολοφόνων λέει πως αυτοί οι κάποιοι το έκαναν στο όνομα της αντιεξουσίας και ύστερα λέει πως τους έπιασε. Εδώ, η επικαιρότητα αν και θερινή θα είναι αμείλικτη, διότι η νεκρή είναι τώρα "δική" τους και οι δολοφόνοι των "άλλων". Η τρομολαγνεία θα βαρέσει κόκκινο, το αίτημα για ασφάλεια θα εμπεδωθεί ως κυρίαρχο και θα τροφοδοτείται σταθερά για μήνες με συλλήψεις, ανακρίσεις, αστυνομικές επιχειρήσεις και ωμή καταστολή εναντίον ενός σχηματοποιημένου εσωτερικού εχθρού, ο οποίος θα βαρύνεται συλλογικά με την ευθύνη των εμπρησμών και της δολοφονίας. Ο απώτερος σκοπός, το ξεκαθάρισμα των ιστορικών λογαριασμών με τον τελευταίο μεγάλο ιδεολογικό αντίπαλο που δεν έχει ακόμα ξεπουληθεί στις ελίτ: την αντιεξουσία.

Θα περιμέναμε λοιπόν ότι οι εμπρηστικές επιθέσεις της Σαλονίκης θα αρκούσαν για το κράτος των δολοφόνων προκειμένου να αναπαραχθεί εκλογικά, συμψηφίζοντας τα εγκλήματά του με εκείνο των "κάποιων". Αμ δε! Διότι προφανώς μια νεκρή δεν φτάνει για να πάει στις εκλογές η συμμορία. Και ελλείψει άλλων (και παρά το ότι ο ίδιος δεν είναι αιρετός για να αγχώνεται), ο αρχιερέας της προβοκάτσιας Χρυσοχοΐδης, κοτσάρει τον εμπρησμό της Marfin δίπλα σε κείνον της Νέστορα, σαν να πρόκειται για 2 αλληλένδετες υποθέσεις με κοινούς υπόπτους και ηθικό αυτουργό έναν ολόκληρο πολιτικό χώρο. Μετά από 16 χρόνια, κι ύστερα από 2 απόπειρες αποτυχημένων "εξιχνιάσεων"

(πάλι επί των ημερών του), οι αρχές δηλώνουν με τα χίλια στόματα των πληρωμένων γραφίδων ότι βρήκανε -ξανά- τους δολοφόνους της Marfin!

Και όπως ομάδα που κερδάει δεν την αλλάζεις, έτσι κι ο Χρυσοχουντίδης τώρα που βρήκε παπά, θα θάψει και πέντ-έξι. Όπως του έκατσε τότε η μπόμπα που έσκασε στα χέρια της 17Ν το 2002, έτσι και τώρα, με το κουρελόχαρτο που συνιστά την δικογραφία υπ' αριθμόν 3 για την Μαρφίν, συλλαμβάνει ανθρώπους με μοναδικό κριτήριο την (κάποτε) ένταξή τους στον αντιεξουσιαστικό χώρο και την τότε παρουσία τους σε μια διαδήλωση μισού εκατομμυρίου ανθρώπων. Μια δικογραφία που εδράζεται πάνω σε ένα ανώνυμο μέηλ, το οποίο αρχίζει με τη φράση «Σκέφτηκα πάρα πολύ κ. εισαγγελέα να στείλω αυτή την επιστολή….» και καταλήγει με την ευχή το ελληνικό FBI να αποδειχθεί αντάξιο των προσδοκιών, ενώ ενδιάμεσα κατονομάζει 7 άτομα – εκ των οποίων το ένα βρισκόταν τότε στη φυλακή!

Λίγες μέρες μετά την τραγική εμπρηστική επίθεση στη Θεσσαλονίκη και μία μέρα μόνο μετά την εκτέλεση του θοδωρή στο Άργος από τους ανισόρροπους των ΟΠΚΕ, η αδιανόητη τριπλή δολοφονία που κατήντησε πασπαρτού ad hominem επιχείρημα στο στόμα κάθε γλοιώδη απολογητή των κρατικών και εταιρικών εγκλημάτων (και μοιραία έθαψε κάθε προοπτική κινηματικής αντίδρασης στην ακραία νεοφιλελεύθερη επίθεση της τότε μνημονιακής συνθήκης), εργαλειοποιείται για ακόμη μια φορά προς πολιτική εκμετάλλευση.

Για την ιστορία, ανάλογη βαρύτητα είχαν και οι 2 προηγούμενες δικογραφίες, το 2011 και 2020, οι οποίες έσυραν σε πολυετή καφκική ταλαιπωρία των τότε εμπλεκομένων, με συλλήψεις, προφυλακίσεις και δίκες, ως την τελική αθώωσή τους. Ανώνυμο "σημείωμα" και ανώνυμο τηλεφώνημα, αντίστοιχα, για να εργαλειοποιηθεί ο πόνος των συγγενών και το αίτημα για δικαιοσύνη, σε αισχρή προπαγάνδα.

…….

Και στα Χανιά είναι πολύ ωραίο το καλοκαίρι. Αεροπλάνα πολεμικά ταξιδεύουν για τα μέτωπα του κόσμου, υποβρύχια αλωνίζουν, drones ξεβράζονται. Τα αφεντικά γκρινιάζουν για την σεζόν, ανήλικοι δουλεύουν νυχθημερόν σε γάμους, τα εργατικά ατυχήματα αυξάνονται, κάποιοι (άγνωστο ποιοι) αποφασίζουν να τονώσουν λίγο ακόμα (λες και το χρειαζότανε) την προεκλογική καμπάνια της ΝΔ, γράφοντας στα γραφεία της Βολουδάκη συνθήματα για γκαζάκια σε σπίτια με Α σε κύκλο. Υπουργός του κράτους των δολοφόνων (όχι αυτή εν προκειμένω) έσπευσε να μας πει ότι ξέρει ποιος το έκανε: η κατάληψη Rosa Nera.

Και να που ο Χρυσοχουντίδης (ε ναι!) πιάστηκε να λέει κάτι που ξέρουμε σίγουρα ότι είναι ψέμα (όχι πως το χρειαζόμασταν). Όχι φυσικά επειδή γνωρίζουμε τους κάποιους. (Ούτε πιστεύουμε ότι θα μάθουμε ποτέ, παρά το ότι απειλούνται με συλλήψεις άσχετοι για την δική τους πράξη, για την οποίαν επομένως θα όφειλαν να αναλάβουν κάπως την ευθύνη, έτσι ώστε να την αποσείσουν από αυτούς και αυτές που δεν την έχουν – εάν, λέμε αν, αυτοί οι κάποιοι όντως ιδεολογικά φέρνουν κάτι από το Α σε κύκλο). Απλά, στην πόλη αυτή λίγα πράματα έχουν μείνει σταθερά και αναγνωρίσιμα τα τελευταία 20 τόσα χρόνια, και ένα από αυτά είναι η υπογραφή της Rosa Nera κάτω από τα συνθήματα και εν γένει τον λόγο της.

Ιούλης 2026,
Αντιεξουσιαστική Κίνηση στα Χανιά

ak_chania@riseup.net

20αχρονος εγκεφαλικά νεκρός

από σφαίρα μπατσου – Αντιεξουσιαστική Κίνηση Αθήνας

Το κράτος, για μια ακόμα φορά, με το εκτελεστικό του όργανο, την αστυνομία, δείχνει το πραγματικό πρόσωπο της εξουσίας και διατρανώνει το δικαίωμά του να αποφασίζει για τη ζωή και το θάνατο. Στο Άργος μια ακόμα δολοφονία ενός άοπλου ανθρώπου, γιατί δεν σταμάτησε σε τυχαίο έλεγχο, έρχεται να προστεθεί στη λίστα, που όλο και μεγαλώνει.

Οι μπάτσοι, με την κάλυψη του κράτους, γίνονται δολοφόνοι στο δρόμο, βιαστές σε Αστυνομικά Τμήματα, βασανιστές και εκτελεστές μεταναστών στα Κέντρα Διοικητικής Κράτησης, γίνονται ντίλερς, προαγωγοί, «νονοί» της νύχτας, κακοποιητές στα ίδια τους τα σπίτια. Δολοφόνοι και βασανιστές με νόμιμη άδεια οπλοφορίας που θα αθωωθούν στις ΕΔΕ ή στο δικαστήριο, φορτώνοντας τα θύματα με ψεύτικα επιβαρυντικά στοιχεία.

Το κράτος θα προετοιμάσει τη δολοφονία, θέτοντας στο περιθώριο ολόκληρες ομάδες ανθρώπων, δημιουργώντας ακούραστα τον «εσωτερικό εχθρό», τον αποδιοπομπαίο τράγο και φυσικά ενισχύοντας μέρα τη μέρα την αίσθηση της αστυνομίας πως έχει την απόλυτη εξουσία, πως ό,τι και να γίνει θα μείνει ατιμώρητη. Και η αστυνομία ως άτυπος δικαστής, με δίψα για την ηδονή της επιβολής ισχύος, θα έρθει να εκτελέσει την απόφαση του ποια ζωή είναι άξια να βιωθεί ή όχι.

Μικροπαραβάτες, μετανάστες, ρομά, γυναίκες, ΛΟΑΤΚΙ, όποιος και όποια αντιστέκεται, όποιος αμφισβητεί την εξουσία τους, οποιοσδήποτε με «μη κανονική» συμπεριφορά ή αντίδραση, ακόμα κι αν αφορά άτομα στο φάσμα του αυτισμού, όπως ο εικοσάχρονος, οποιοσδήποτε από εμάς δεν υπακούσει, όλοι δυνητικά θύματα. Όπως έχει συμβεί τόσες φορές με τις δολοφονίες του Κώστα Μανιουδάκη, του Νίκου Σαμπάνη, του Κώστα Φραγκούλη, του

Χρήστου Μιχαλόπουλου και πολλών ακόμη. Και το κράτος, για να φροντίσει το πιο πιστό και το πιο χρήσιμο σκυλί του, θα φροντίσει να γυρίσει το βλέμμα αλλού ή να το επιβραβεύσει.

Η δολοφονία στο Άργος δεν είναι η πρώτη, η πρακτική είναι γνωστή, όπως είναι και το σύνθημα:
Στην Ελλάδα και παντού: ΜΓΔ

Αντιεξουσιαστική Κίνηση Αθήνας